

PAUL SAVA

UN MEMENTO DE OPT ZILE ȘI ZECE ETAPE

**Semănătorul - Editura online
Iulie, 2010**

pentru Oana Lazăr

Prolog - Preludiul

BISEXUAL, -A, bisexuali, -e, adj. (Despre plante si animale) Care are organele de reproducere ale ambelor sexe; hermafrodit, bisexual, androgin. [Pr.: -xu-al] - Din fr.

Bissexuael

HOMOSEXUÁL, -Ă, *homosexuali*, -e, s.m. și f. Persoană care practică homosexualitatea; pederast. [Pr.: -xu-al] – Din fr. **Homosexuel**

PEDOFILIE, *pedofilii*, s.f. (Med.) Atracție sexuală pentru copii, care se manifestă mai ales la bătrâni. – Din fr. **pédophilie**.

ZOOFILIE s.f. **1.** Dragoste morbidă pentru animale. - Din fr. Zoophilie

Acestea sunt doar câteva cuvinte menite sa caracterizeze anumite necesități inopinabile ale antropului. Dintre cele menționate, doua se refera la perversități carnale, ce nu implica sufletul. Amintesc de începuturile homo sapiensului, de când ar fi urmat să aibă parte de luciditate furată. Două se referă la dragostea inaplicabilă, neînțeleasă, morbidă; arată ceea ce ne diferențiază pe noi de restul. Însă aceste cuvinte nu diferențiază omul ca persoană, ci doar la general, la modul ipotetic. Să-ți spun o curiozitate: în Dicționarul Explicativ al limbii române, de 2009 (DEX, pe scurt), nu există cuvintele “pedofil”, “zoofil”, “gerontofil”. Ia-ți două minute răgaz, pentru a le căuta. Nu ai să le găsești. Conform acestui dicționar, individul cuprins de aceste stări, nu exista. Dragostea este cenzurată, pentru că ...?

Ce faci acum? Razi? Te scârbești? Gândește-te puțin la tine. Ce perversiune ai tu? Îți place să-ți tratezi iubita precum un sclav, in timpul actului sexual. Asta nu te faci un pervers? Cum sa te numim? Robofil ... aservitofil ... Cum? Prietenului tău ii place să-și îmbrățișeze iubita. El ce este? Un simplu heterosexual? Eu ii spun androginofil. Tocmai ti-am oferit câțiva noi termeni care, de asemeni, nu vor apărea in DEX <ANTIFILUL>, dar ii poți folosi, căci sunt ceea ce ești tu, cel puțin, uneori.

*

Se spune că Freud a murit cu întrebarea „Ce vor femeile?”. Scopul lui ar fi fost să le înțeleagă sexualitatea. Întrebarea mea este „De ce nu vor si ele sa ne înțeleagă?”. De ce suntem noi condamnați la aceasta gândire eterna? Cu ce am greșit? Este oare această pedeapsă pe motiv că nu am fost mulțumiți alături de singurătatea ce ne-a fost dată la geneză? Eu o simt și o urăsc. Să-mi fie oare acesta păcatul? Scopul meu acum este să alung singurătatea, să o resping. Pot fi condamnat pentru asta? Vreau doar să nu mai port grija singurătății. Știe aceasta persoana din dreapta mea, ce mă acompaniază de-a lungul acestei calatorii cu trenul de la Ploiești in fugă spre Focșani, ce gânduri am acum? Pe motiv că citește o carte religioasa, este in măsura sa mă judece? Este o femeie. S-a ridicat de pe scaun, sa-mi pot căuta capacul pixului când l-am scăpat; dar asta înseamnă că mi-ar răspunde la întrebarea fundamentală? Ar recunoaște constituirea unui presupus păcat originar?

*

Ce vrei sa-ti spun despre aceasta carte? Daca este sa mor, sa nu mi se facă sicriu care se prăbușească precum plumbul asupra sufletului lui George Bacovia. Vreau sa fiu

ars, sa nu rămână nimic din mine, nici inimă, nici suflet. Țărâna - amestecați-o cu lacul destinat să dea strălucirea unei harpe; și să aveți grija ca acea harpă să nu rămână nezdruncinată. Numai așa pot trăi veșnic.

Ațiunea ce urmează este inspirată dintr-o experiență personală și poate avea sau nu detalii reale. Numele femeii în cauză nu va fi dat, în schimb i-am oferit pseudonimul „Andreea Ganea”. Toate numele personajelor și acțiunile au fost schimbate; dacă ai impresia că recunoști vreun personaj sau vreun eveniment din acest roman, cu siguranță te înșeli.

Un memento de opt zile și zece etape

(4 ianuarie 2010 - 13 iunie 2010)

Pilotul

Ziua întâia - 4 ianuarie 2010

Din nu prea lunga, dar complicata mea experiență de relaționare cu femeile (acum nu le pot numi decât astfel - femei), am învățat o lecție din a cărei cauză mulți și-au pierdut mințile și au spus că toate femeile sunt la fel sau mai grav, toate sunt curve. Alții au mers mai departe cu extremismul lor. diferența dintre ele este că unele mai sunt și proaste. <Ce contradicție realista!>

Ce vor femeile. „Ce vor femeile?” - Știu să răspund la această întrebare în același mod extremist. Acum, nu mai contează cine este femeia, eu o urăsc și zic pățimaș că toate te vrăjesc într-un mod neexplicat de ipocrit, apoi toate sfârșesc la fel - vrăjind.

Nu suporta ipocrizia. Din păcate și din nefericire, eu nu suport ipocrizia. Spun că aceasta este cea mai mare inechitate morală; cum îți poți permite să minți fără să clipești măcar și să minți în continuare când cel pe care îl minți suferă în fața zâmbetului tău? Ești o ipocrită și nu meriți să trăiești, însă nu poți muri.

Sunt un fanatic, sunt un extremist care delirează: toate femeile sunt ipocrite. Plângem la sânul lor, pentru că sunt prea ipocrite pentru a le gusta sângele precum Nosferatu. <Sună ilogic? Ia-ti o clipa sa te gândești la asta.> Eu aș mușca din gâtul unei femei. I-aș simți plăcerea de început, apoi aș asculta-o cum țipă pentru câteva secunde. Sângele-i ar curge din gatul ei fermecător și dintre buzele mele, pătându-mi tricoul. Se uită speriată la mine și gemândă puțin de teama provocată de fiorul cel rece ce-i pătrunde corpul, acum, tot mai mult. A căzut din picioare și acum stă pe jumătate rezemată de un colț de perete. Mă roagă să o ajut. Eu acum nu pot decât să o privesc cu o calmă uimire; este sincera, este vulnerabilă. Acum poate muri în candoare. Nu mai acceptă ipocrizia, are nevoie de sinceritate. De ce să stric un lucru perfect.

Mă apropiu de ea și îi întind o mână. Mă apucă cu ambele mâini crezând sincer că vreau să o ridic de jos. O mângâi pe părul ei castaniu și mult prea frumos și o sărut pe frunte. Acum plec. Fantezia mea de vârf s-a adeverit. Cu sângele buzelor mele pe frunte, mă privește speriată și a realizat ce am făcut. Acum nu mai geme; abia că mai respiră ușor. Ochii ei frumoși au rămas deschiși, iar chipul ei ușor transpirat a rămas curat și izolat de restul trupului ce acum se înroșise.

În cât delir te poate aduce o femeie!

**Vreau sa îți pun un trandafir alb pe poală
Deoarece mi-ai spus ca ai murit
Suflarea ta înceată
S-a oprit.**

**Te duci acum să-mbrățișezi lumina
Sau spre-întunericul ușor
Oricum, mi-ai deschis cortina
De zor.**

**Simt inima smulgându-mi pieptul
Vorbind, îmi strecuri un fior
Mi-ai tăiat dreptul
Te omor.**

(Cum să mori - 2009)

Astăzi m-am hotărât să îmi îndeplinesc si aceasta fantezie pentru care m-am tot pregătit in ultimii ani si mă pot lauda ca am găsit tăria necesara pentru a rezista vorbelor dulci unei femei si am găsit si subiectul potrivit.

Cine este Andreea Ganea? Să încep totuși cu începutul - cine sunt eu? La momentul scrierii acestui text, un elev de clasa a XII-a, de profil științe sociale, in Focșani. Numele meu este George.

În liceu am fost hotărât să „îmi trăiesc viața”, pentru că în generală am fost un copil mai închis, în principal, din cauza părinților. Totuși, mă laud că m-am trezit atât de repede, spre deosebire de posibili mulți alți introvertiți nefericiți. În clasa a IX-a și a X-a am avut o gagică meseriașă care cică mă iubea. Ea era în Ploiești, dar ne vedeam destul de des și am apucat să petrecem toate serbările si vacantele împreună, deci nu am stat rău deloc la acest capitol. Am învățat unul de la altul, plecând de la zero, cam tot ce trebuie sa știe un cuplu la început - de la primul sărut adevărat la sex oral in dormitor când toate rudele ei petreceau in camera alăturată.

In clasa a XI-a, înainte de Crăciun - sms: „Iubi, cred că ar fi bine să ne despărțim”. Am trecut prin mii de întrebări și încercări de a o recuceri. Pe atunci nu știam cine „cucerește” de fapt. Oricum, nu asta e povestea în cauză, deci nu intru în detalii. După Crăciun am trecut și eu prin mult râvnita criză de adolescență; Calmantele mele preferate erau Nurofen plus - nu prea scumpeșoare, iar când nu erau, tonele de bere compensau. Nu am fost bețiv pana atunci; a fost un sentiment destul de ciudat. De acel Crăciun, pentru prima dată în viață, mi-am pierdut conștiința de la alcool.

După vreo 6 luni de la acel sms, vine ziua mea - pe la începutul lui mai - și cu ea, câteva evenimente. Eram în plină criză interioară și cufundat în gândul că nu mai există nimeni pentru mine și chiar dacă ar fi, ar trebui să ajungem undeva, să avem O RELATIE; ar trebui S-O IUBESC. Mi s-a părut extraordinar de ciudat să fi trebuit să

FAC SEX CU ALTCINEVA; acest lucru mi-ar fi imposibil și nu aș mai fi trăit vreodată cu mine însumi.

Prin aprilie, am ajuns la biblioteca de limbi străine din oraș, unde mai hoinăream cu amici, pentru că acolo toata lumea e de gașcă cu mine, chiar dacă în ultimul timp duhneam a bere.

Am dat de Sofia¹ - înaltă, frumoasă, un păr castaniu și mătăsoș, un corp proporțional și armonios clădit. M-am mulțumit cu o privire, dar ea chiar m-a băgat în seamă. Am vorbit cu ea din plictiseală, dar ea îmi tot zâmbea. EXISTA O ALTĂ FEMEIE CARE MĂ BAGĂ ÎN SEAMĂ. În momentul acela mi-a trecut prin minte arta mea (aveam ca hobby pictura și grafica) - de unde și o întrebare în semi-seriozitate: „Ai vrea să te desenez?” „Da” - îmi spune ea printr-un zâmbet. „Vino sâmbăta asta la mine acasă.” „Ok”.

A venit, am desenat-o în ceea ce încă este cel mai bun desen al meu - chiar l-am pus ca siglă a trupei mele, despre care am să îți vorbesc curând. După o lungă seară în acea sâmbăta, în care i-am salvat viața prietenei ei de la coma alcoolică, iar pe ea din a face alte lucruri, duminică, ne-am sărutat ... (Florence Nightingale?²)

În următoarele zile mi-am comandat primul meu bass de pe internet, drept cadou de majorat din partea părinților mei, pe care l-am denumit după ea. Dintotdeauna am prins repede un instrument sau o tehnică într-un domeniu artistic, iară în următoarele săptămâni, niște puști de clasa a opta, m-au rugat să le repet 3 sunete pentru un cântec într-un concert. Încă nu sunt în trupa despre care îți spuneam. Acum sunt în Plug-in Roll și nu avem nicio siglă.

Săptămâna mea a fost plină și a fost ca o trezire la realitate. Într-un timp relativ scurt am prins curajul să-mi retransform camera, care deja devenise un altar al iubirii între mine și ploieșteancă. Pozele înrămate - într-o cutie sigilată, cadourile inutile în alta, maimuțoiul Bumi într-un ghiozdan vechi și gata :D Acum e loc pentru desenele pe care vreau să mai fac Sofiei și altor prietene ce pot considera modele.

Vine sfârșitul semestrului și bacalaureatul pentru noua fată ce mă iubea. Sofia, fiind mai mare decât mine cu un an și destul de distantă față de băieți în general, din cauza unor șocuri suferite în copilărie, M-A SUNAT să-mi explice că vine bacul și o distrag, pentru că mă iubește prea mult să se concentreze unde TREBUIE. S-a închis de restul lumii, a dat bacul, iar acum este la o facultate particulară în Cluj și am reluat legătura. Unii prieteni, ce nu au înțeles-o, au părăsit-o, eu îi rămân aproape și încă ne mai vedem uneori.

Toată vara, am avut de făcut un singur lucru: să mă închid în cameră și să învăț să cânt la bass cum trebuie, repetând 12-13 ore pe zi. Partea cea mai grea a fost formarea bătăturilor; în rest, m-a ajutat foarte mult urechea.

A venit clasa a XII-a cu modele noi, melodii noi, o trupa nouă, admiratoare noi și o viață nouă. Fac o pauză pentru că trebuie să mă duc la pregătire, pentru bac, la română, să comentez „Ion” pe care nu am apucat să termin, dar mai continui povestea și diseară.

Ziua doua - 5 ianuarie 2010

Toată dimineața, la liceu, m-a măcinat un singur lucru. Acum sunt acasă și tocmai l-am îndeplinit; după un an de depresii, furie și o gândire primitivă, am sunat-o pe Larisa,

ploieșteanca. Ea are pauza la liceu între și 20 și și 30 de minute. Am sunat-o odată la 13:21, dar mi-a respins apelul. Am sunat-o iarăși la 13:26. Mi-a răspuns. I-am spus ca mi-e dor de ea și că îmi pare rău că nu am apucat să-i spun asta față în față de Crăciun.

De Crăciun am fost cu câțiva amici prin Ploiești, unde i-am rugat să oprească 20 minute să încerc să dau de ea. Era 10 seara și mi-a spus că nu are cheia de la ușă, iar părinții ei sunt plecați în vizită. Nu am crezut asta; am crezut că a văzut ceva în vocea mea ce eu încercam să ascund.

Eram pregătit în seara aceea. M-am tuns și aranjat, cu haine curate, mânușile mele faimoase cu kevlar și țigara de foi Hamlet pe care s-o fumez după ce aș fi omorât-o pe Larisa. Nu știu ce am vrut să fac inițial, dacă să vorbesc cu ea mai întâi sau să țip, dar eram gata să finalizez întâlnirea într-un singur fel, să-i văd chipul ce probabil s-ar fi albit, căzut în zăpada albă și pură, cu ochii închiși și buzele unite; dacă nu ar fi fost așa, i le-aș fi închis eu, să arate pașnic, așa cum am dorit-o eu.

Am ajuns să fumez un Parlament lung și să dărâm un gard de oțel din ciment cu loviturile bocancilor și mâinilor mele, moment în care prietenii mei m-au băgat în mașină, pentru că deja apăruse garda orașului după noi. Apoi m-am calmat.

Vorbele pe care i le-am spus la telefon Larisei sunt sincere; mi-e dor de ea și mi-e rău numai cât mă gândesc că a trecut mai mult de un an de când nu am văzut-o, îmbrățișat-o, mângâiat-o. Mi-e dor de ea. Acum este ora 13:46. Au trecut exact 20 minute de când am sunat-o și 17 de când am terminat conversația, prima noastră conversație în peste un an. A fost destul de uimită de vorbele mele. A avut de ce; le-am ales cu grijă toată dimineața. De fapt, cred că le-am știut de când m-am trezit. Mi-e dor de tine.

*

* *

Să ne întoarcem la subiect. Îmi pare rău că nu am continuat povestea și aseară, dar o zi nouă are și forțe noi. După cum spuneam, a început clasa a XII-a. Pe lângă bass, am și desenat și pictat nudurile abstracte sau crochiurile mai multor prietene. Așa că m-am hotărât să organizez un concert la începutul semestrului ca să arat lumii ce am ajuns.

Am găsit o soprană cu care am alcătuit o trupă, trupa WASDE, trupă a cărei organizare, metodică, coregrafie și SIGLĂ au fost făcute de mine. Am mai adus 2 trupe din oraș și una din Galați și am dat concertul.

Pe lângă asta, în jurul zilei concertului, mi-am și expus multe dintre desene în aceeași locație. Calitatea lor nu era excepțională, dar reprezentau ceva pentru mine și ceva mai mult pentru modelele mele. Țin minte și acum reacția Sofiei de atunci când am desenat-o prima dată; mi-am pus toata energia adunată de 6 luni în acel desen. Am reprezentat-o printr-o silueta fără ochi ce are doar oasele unor aripi, iar penele i-au înlocuit membrele. Silueta este reținută de o mână, printr-o funie.

I-am spus Sofiei: „Am terminat.” „Pun pariu că m-ai desenat legată de un lanț” „Asta ești tu?” Și i-am arătat desenul. A înlemnit pentru exact jumătate de oră. Mie mi-a făcut plăcere doar s-o privesc. De ce să stric un lucru perfect.

Părerile „publicului” au fost împărțite: profesoarele nu puteau rosti decât critici negative, iar simplitii trecători chiar au avut tendințe de a cumpăra.

Concertul a mers mult mai bine decât mă așteptam. Noi am cântat în deschidere, pentru că am vrut să apar doar cu bass și voce, iar muzica era vrută/ nevrută mai relaxantă. La prima dintre cele 3 melodii, lumea chiar a fredonat puțin cu noi și am avut parte de aplauze din partea celor 250 de ascultători cum nici la televizor nu am auzit. Au

urmat celelalte trupe care s-au bucurat de aceeași lauri. După concert, majoritatea artiștilor din Focșani au devenit „vedete” cum și soprana mea, de altfel. Însă, eu și trupa din Galați ne-am păstrat integritatea, fapt pentru care am primit și cele mai multe laude după câteva săptămâni spre prezent.

A început minciuna gripei porcine în Focșani. Adunări peste adunări se anulau, liceul meu este singurul ce nu s-a închis din cauza unei directoare cretine, iar concertele se anulează. Însă balurile bobocilor încă se țin ori se lucrează la ele. La un moment dat, am nimerit la o repetiție a balului liceului fratelui meu. El este cu un an mai mic ca mine și din păcate, nu semănăm deloc; deci să nu te gândești că ar fi interesat să joace în vreo sceneta din bal. Nu; eu am nimerit acolo prin câțiva prieteni, pentru ca ei să urmărească boboacele îmbrăcate în chilotei roșii mult prea subțiri, a căror idee de dans artistic era să facă cât mai multe șpagate.

Fiind dinafara liceului, nu am putut trece neobservat. Atunci apare o profesoară vopsită blondă, în toată splendoarea trupului, în fața mea. Am făcut cunoștință. M-a recunoscut ca fiind fratele elevului ei; era una din profesoarele responsabile cu organizarea balului - doamna ANDREEA GANEA.

Pot să spun că am urmărit-o de când am intrat. Cât boboacele își descopereau părul pubian în fața băieților cu sau fără prea mult noroc în dragoste, eu o priveam pe profesoară cum se înroșea; mi-a șoptit la un moment dat cum că fetele și-au pregătit singure acest show. I-am răspuns ironic, fără să se prindă: „Mi-am dat seama!”

La un moment dat, am ajuns să îi spun că sunt bassist și desenez crochiuri în timpul liber, iar ea mi-a zâmbit cu încântare. Mi-a spus că este profesoară de muzică și cât îi mănâncă zilele fratele meu la ore. Am cam dat spre flirt cu ea și o tot urmăream. A ieșit la o țigară în fața teatrului; hop și eu. S-a dus la mașină să aducă costumele, m-am oferit să le car eu. Am crezut că „vrăjeala” mea merge destul de bine, pana în momentul terminării repetițiilor când mi-a refuzat o invitație la cafea. Și-a răstignit un chip speriat și mi-a spus că nu poate.

Ok, poate am privit-o eu greșit, iar ea este doar mai copilăroasă. Însă, în seara următoare, mă trezesc cu ea în lista de messenger. „Ți-am luat IDul și numărul de telefon de la fratele tău în caz că apare ceva nou cu balul” Pana atunci deja mă invitase să cânt ceva la bass, dar după câteva zile de gândire, am ajuns la concluzia că nu pot face ceva singur, totuși! Adevărul este că nu mai exista oameni capabili în Focșani după ce i-am lansat eu pe cei mai buni spre vedetism. Dar am zis „Ok”. Îmi mai umplu și eu timpul cu cineva mai matur, când nu am cu cine discuta.

De ceva vreme am tot început să mă înțeleg foarte bine cu oamenii mai în vârstă, în special cu femeile, din pricina hobiurilor mele artistice. Din cauza unui șoc emoțional în copilărie, mă simt foarte bine în compania lor, iară, după ce am ajuns să citesc câteva cărți, să îmi formez hobiuri și să încep să fac ceva cu viața mea, mi-am impus alte standarde, care la vârsta mea sunt destul de greu de atins. Așa că m-am orientat spre a lucra cu femei mai în vârstă ca să am pe cine îmi consuma noile cunoștințe.

Chiar majoritatea ultimelor mele „modele” au vârste între 25-35 ani. Țin minte cum o femeie de 30 din București mi-a zis odată „Îți dau câteva poze cu mine să faci un desen. Daca îmi place, mă desenezi nud”. Isabela a suferit mai multe traume și accidente în viața ei decât am auzit la altcineva vreodată. Toate cele 7 poze pe care mi le dăduse purtau semnul morții, nu contează dacă doar prin tatuajul de pe gat sau cicatricile de pe sâni.

Desenul m-a speriat. Cu fiecare pensula de tuș, simțeam că provoc durere. După 5 ore, într-o seară, am sunat-o: „Am terminat” „Vin în Focșani”.

A venit pe la 4 dimineața, iar eu am așteptat-o în fiecare minut. Cum i-am deschis ușa: „Să văd!” I-am arătat desenul, grotească imagine; am denumit-o „Portret de familie” - Isabela între trauma și accident, Isabela după accident, Isabela trăind viața pentru că vrea. Tot ce a putut să spună, la nici măcar o secunda după ce i l-am arătat: „Bravo puștiule!” și a zâmbit frumos cu dinți. S-a dus spre patul meu plin de pete de tuș și fără cuvertură și a început să se dezbrace. Eu eram frânt. Mi-am depus energie în acel desen cum de mult nu am mai simțit. Atunci i-am văzut sânii ei, sânii plini de cicatrici trecuți de două ori prin cancer, sânii de care încă nu vrea să scape pentru că îi sunt atât de frumoși și perfecți. Își dă cizmele de piele jos, apoi blugii albaștri. Am zâmbit când i-am văzut chiloții roșii. Mi s-au părut amuzanți. Și ea mi-a răspuns tot cu un zâmbet, probabil să se pregătească să-mi arate cicatricea pe care a trebuit să îndure pentru a da naștere fetei ei, fetița concepută cu un idiot ce acum e departe. Acum este complet liberă. Acum este Isabela: șapte cicatrici pe picioare, sâni și spate și 7 tatuaje pentru a le onora pe fiecare. „Desenează-mă. Cum vrei să stau?” Fetița asta mă uimește. Nu-mi venea să cred ochilor. Chiar zâmbea. Mă văd eu în ea? Pot zâmbi? Buzele ei întinse mi-au spus că pot.

Am luat un halat de-al meu, care stătea întins pe un scaun. „Îmbracă-l și culcate, cel puțin câteva ore. Nu mai pot, sunt extenuat. Dormi; Ești în siguranță aici.” „Ok” Și-a acoperit un sân cu halatul și m-a sărutat pe obraz, apoi am lăsat-o singură în camera mea, iar eu am dormit în sufragerie.

Spre fericirea mea, părinții erau plecați în acel week-end, iar fratele meu dormea neîntors, așa că am avut parte de liniște.

Am devenit destul de faimos pe internet de-a lungul lunilor, din cauza crochiurilor mele care, încet încet, apăreau peste tot; așa că acum nu mai am probleme în a găsi voluntare pentru aria aceasta.

4 sau 5 luni după vizita Isabelei, sunt pe messenger și discut cu profesoara de muzică a fratelui meu. Din cauza tendințelor mele perverse de a manipula persoanele din jurul meu, am încercat să îi pun întrebări tot mai intime să văd cum reacționează. Nu te gândeai la prostii încă! Am întrebat-o chestii simple: dacă are soț, dacă are copii, de ce m-a refuzat în acea seară. Răspunsurile au fost parcă cu prea multe bonusuri. Am rămas uimit chiar.

Am aflat că Andreea are 38 de ani, are un soț de 50 care nu mai are energia necesară de a-și satisface soția. Doamna Ganea nu are copii și practică aerobice de 3 ani încoace. Andreea Ganea și-a dăruit virginitatea actualului ei soț, act ce i-a luat 3 zile din perioada ei frigidă. Apoi s-a îndrăgostit de un artist din Focșani despre care nu a vrut să-mi dea detalii, decât că e marea ei dragoste, ce a părăsit-o din anumite cauze. Soțul o ține de la o bună perioadă din scurt frâu și are câțiva prieteni care o mai urmăresc ocazional prin oraș. Pare-mi-se că mi-a zis la un moment dat că domnul Ganea aflase de acel artist și de atunci relația lor a devenit șubredă. Oricum, asta nu m-a uimit prea mult, căci am mai auzit ceva asemănător la o femeie din Craiova pe care am desenat odată; mai rău chiar, soțul ei își plătește doi prieteni s-o urmărească, pentru că tipa, din cauza unei condiții medicale, nu se simte confortabilă în timpul actului sexual și își refuză iubitul de multe ori. Asta l-a făcut foarte suspicios și gelos.

Orele treceau și eu aflam tot mai mult despre Andreea și ea despre mine. Se face seară iar noi suntem de 5 ore în fața calculatoarelor fără să simțim sete măcar ... ok, ea

și-a turnat un pahar de vin la un moment dat, dar cred că avea nevoie de acum. Am început să flirtăm. Am devenit tot mai îndrăzneț. „Aveți pielea foarte frumoasă și curată, doamna profesoară; aveți vreo aluniță?” „Ia nu mă mai domni atâta ca doar ne cunoaștem de acum!” Mie mi-a convenit; toată ziua încercam să-i spun pe prenume, fără să provoc vreo stare ciudată, și nu am provocat. „Andreea, cred că îmi place de tine!” Am adăugat verbul „cred” ca să o poată lua ca pe o gluma (daca este cazul), ori ceva real. Nu m-am supus vreunui risc și toată lumea a fost fericită. „Doar crezi?”

-Aștept să mă conving la următoarea „întâlnire”!

-Și cum ai de gând să te convingi?

-Ei, nu aș putea spune asta acum.

-Ai vrea să mă pupi?

O vad la webcam cum zâmbește flirtuos. Vorbește serios sau are chef de glume? Să fiu totuși precaut.

-Dumneavoastră mă pupați?

-Iar mă domnești?!

-Tu mă pupi, Andreea?

-Dacă meriți!

Până la miezul nopții, discuția noastră a fost un flirt continuu ce nu-și mai ieșea din zâmbete, obraji roșii și ochi sticloși. În ziua următoare, duminică, „relația” noastră deja a evoluat. La 12 ziua, am intrat pe messenger, m-a salutat, ne-am deschis webcamurile și am intrat în discuție. După un mic flirt de doar o oră, am început să vorbim despre lucruri mai serioase ale sufletului. Mi-a zis despre cât de greu îi e cu soțul și că nu îi dă pace să iasă seara cu prietenii în oraș. Într-adevăr, pune a o figură tristă și speriată de câte ori vorbea despre el. Am stabilit și un program de convorbiri; mi-a spus să nu o sun după 8 seara și niciodată duminica pentru că este el acasă și țipă la ea. Nu-mi stă în fire să fiu nesimțit, mai ales în lucruri atât de simple de înțeles, deci nu am avut nimic împotriva.

La un moment dat, apare și domnul Ganea în cameră. I-am urmărit fiecare reacție. Când l-a văzut, i-a zâmbit, apoi el a început să facă niște glume proaste, glume pe care un tată l-ar face unui copil abia intrat la grădiniță: a ciupit-o de obraji, a tras-o de câteva şuvițe din părul ei abia aranjat, apoi i-a îmbrățișat capul, ținându-l strâns de un picior. Ea nici nu a avut timp să se ridice după scaun, iar el nu s-a oboșit să se aplece puțin pentru a o săruta măcar. Nu a reușit să mai scoată un zâmbet pe parcursul acelor minute. El s-a dus într-o altă cameră și a adormit în scurt timp. Se face deja seară, iar ea a început să plângă ceva lacrimi care tot curgeau. Când s-a văzut vulnerabilă în fața mea, și-a ridicat capul din poziția de copil care ar vrea un pupic pe frunte, într-o poziție de femeie puternică, cu bărbia ridicată și cu niște ochi serioși, fără a-și șterge lacrimile, încerca doar să nu le mai plângă. Am împăcat-o puțin, mi-a mai spus câteva din durerile ei printre tot mai puține lacrimi, apoi am revenit la o stare neutră.

Am mai flirtat puțin și am promis să-i înapoiez, atunci când ne întâlnim, toate mascotele pupăcioase, în care mă îmbăiașe pe fereastra de messenger. Am stabilit să ne vedem luni seara, după ce ea își termina programul, în parcarea unui supermarket dinspre liceu.

Ziua a treia - 6 ianuarie 2010

Încă o zi de rahat și total nefolositoare la liceu. Mi-am ocupat timpul gândindu-mă la ce am făcut ieri, faptul că i-am zis Larisei că mi-e dor de ea. Probabil că, în momentul acesta, cel mai mult, îmi doresc să o vad, să vină aici cu Loganul pe care tatăl ei i-l tot promise. Mi-am imaginat multe reacții din partea mea; nu am îndrăznit să gândesc cum s-ar comporta ea, vreau să fiu pregătit pentru orice. Nu am încercat să fac vreun plan, pentru că întotdeauna ne-am comportat spontan și sincer, nu știu ce aș vrea de data asta.

Este luni seara. Cu puțină trudă, am găsit această parcare și am ajuns cu câteva minute înainte. Mereu am avut tendința de a veni mai devreme la întâlniri, nu neapărat intime. De data asta însă, s-a întors roata; trece jumătate de ora și văd că profesoara încă nu apare. Am încercat să o sun pe la 7 fix, dar mi-a respins apelul. Mi-am amintit că are pauza la și 20 de minute și mi-am dat seama că m-a chemat cu o oră înainte pentru a nu întârzia. Probabil că era mai fixistă ca mine și a avut de a face cu mulți neserioși încât să își ia astfel de precauții. Este destul de frig și nu prea aveam chef să mă gândesc la asta totuși. Vine 7:30 și încet încet apar mașini și elevi în parcare. Supermarketul respectiv are și un fast food ieftin în interior care este destul de populat de elevii și profesorii înfomețați al aceluia liceu. Apare un Peugeot gri de lux care mergea încet în jurul parcării, parcă să o scaneze. Ea trebuie să fie. A intrat chiar la marginea parcării și eu am mers încet spre ea. Am urcat în mașină și am început imediat să mă încălzesc. În capul meu circulau două scenarii: îmi face vreo morală și îmi spune că ar trebui să nu mă mai prostesc și să mă țin de școala sau ne sărutăm și asta ar spune totul.

-Bună Andreea!

-Scuză-mă că am uitat să îți spun modelul mașinii mele. Ce mai faci?

-Te-am așteptat.

Nu m-ai țin minte mare lucru din ce i-am spus eu în acea seară doar că ea îmi tot povestea despre viața ei; despre cum a scos 2 cărți în muzicologie, despre istoria instrumentelor muzicale și arta pianului. Apoi a nimerit numai șefi care vroiam secretare blonde. S-a și vopsit astfel când a văzut că nu mai are altă șansă și încetul cu încetul a ajuns cineva. Din nefericire, a ajuns să o aibă colegă pe rivala ei (blonda adevărată) din facultate. Mi-a mai povestit despre marea ei dragoste, artistul ei misterios; ar fi gata în orice clipă să îi sară sau să îi plângă în brațe, atâta timp cât ar reveni în viața ei. Îl mai vede uneori pe stradă, dar nu o salută, iar ea se străduie să nu-i răspundă. Ochii ei sunt sinceri când vorbește despre el. În fond am trecut și eu prin asta și știu cum te simți, ca ultimul jeg de pe pământ, meriți să mori căci numai de asta mai ești bun. Pătezi lumea cu prezența ta și ai face un favor tuturor dacă te-ai sinucide ca să nu te mai privească, măcar, cei din jurul tău. Asta am văzut în ochii ei. Am încercat s-o îmbrățișez, dar ceva i-a distras atenția. Dubița ce ne ascundea de restul parcării a plecat, iar mașina ei putea fi văzută de la distanță. Am încercat să o calmez.

-Nu ne poate vedea cineva. Stai liniștită.

-Lasă că intrăm în locul următor.

Ne-am mutat și am reluat discuția. Chiar nu îmi pot da seama de ce ar fi vrut să-mi povestească atâtea. Pentru majoritatea, erau evidente urmările. Ce urmărește? Unde vrea să ajungă? După vreo jumătate de oră am încercat să află.

-Vreau să ne cunoaștem, așa că ti-am povestit ceva despre mine ca să mă știi cât de cât. Știu că e imposibil să ne spunem absolut tot, mai ales că în scurt timp trebuie să fiu acasă la soț.

Este adevărat. Puștoaicelor din ziua de azi trebuie să le pui mii de întrebări stupide pentru a afla câte ceva despre ele. Aș presupune că și băieții sunt în aceeași situație, însa eu nu sunt modest. Cum ar putea să te cunoască cineva, dacă tu nu îi spui cine ești? Asta este modul meu metaforic de a mă argumenta. Majoritatea adolescentelor mă iau ca fiind prea direct și ciudat din aceasta cauză. Doar pentru că aleg să nu stau ca prostul în fața ta pentru câteva ore și pentru am cu ce mă lauda la doar 18 ani nu înseamnă că aș fi dereglat în vreun fel. La momentul de față pot să cânt destul de bine, pot să pictez sau să desenez ceva absolut original și pot să scriu o poezie care să te uimească. Cum ți se pare? Rău? Nu cred.

Am încercat totuși să aflu ce urmărește profesoara, căci nu a dat vreun semn de flirt de când am intrat în mașină. (Sau poate numai asta a făcut?) Nu eram gata să plec de acolo cu aceleași întrebări cu care am intrat. Am dus conversația spre cele două seri de flirturi pe messenger. Din nou, profesoara a intrat hotărâta în subiect.

-George, trebuie să te gândești bine la asta ...

-M-am gândit. Am început să zâmbesc ușor. O astfel de întrebare așteptam. Am devenit ceva mai îndrăzneț, dar încă prudent. Niciodată nu mi-a plăcut să spun că am făcut ceva până nu am cu ce dovedi. Totuși în mintea profesoarei era ce și în a mea. Se vedea asta din scurtul nostru dialog în care eu încercam să o țin de o mână, iar ea se prefăcea că nu observa, probabil din aceleași motive precaute ca ale mele. Niciunul nu am dat semne clare de ceea ce am vrea, iar amândoi avem un istoric de puerilitate, mai ales în comportament.

-Și dacă ne va prinde vreodată mama ta, George?

-Nu ne prinde.

-Și dacă ne prinde într-o anumită poziție?

-Nu ne prinde.

Zâmbeam. Știam că este prietenă cu mama mea. Îmi plăceau întrebările ei directe. Parcă mă egala. Dar zâmbeam pentru că știu de ce sunt eu în stare și în ce situații nu ne-au prins părinții (pe mine și Larisa) - decât o tipa de la Fan Courier care îi livra Larisei un cadou de ziua mea, prietena ei cea mai bună care credea că glumim când i-am zis că avem nevoie de apartamentul ei și un vecin din blocul meu, care se plângea în fata ușii încuiate, din cauza zgomotului. Ne-a prins totuși mama ei, când a intrat peste noi într-o dimineața, iar eu eram ocupat sub pătură să o gâdil peste tot și să mă joc cu ea; cred că imaginea i-a sugerat altceva, motiv pentru care am rămas încuiați în camera pentru vreo ora, cât să se calmeze săraca femeie.

După alte câteva schimburi de replici flirtuase, am vrut să savurez cireașa de pe tort.

-Acum mă lași să îți înapoiez mascotele de ieri?

A zâmbit larg și mi-a spus „Bine!”. Fără să mai fac vreo mișcare, s-a apropiat de mine și mi-a oferit cel mai dulce sărut. Acum nu îmi vine să cred că l-am comparat cu sărutul Larisei. Primul meu sărut adevărat, primul meu sărut cu o adolescentă, cu o fată.

Eram la începutul clasei a noua și cu ea de mana prin Ploiești. Mi-am făcut curaj toată întâlnirea să îi cer acel prim unic moment și când să-i spun acele cuvinte, am înlemnit. „Ce-ai pățit?” mă întreabă ea speriată. „Trebuie să fac asta!” „Ce? Ce s-a

întâmpat?” Atunci m-am apropiat de ea și am făcut-o. Am simțit ce nu voi mai fi simțit de atunci. Acele buze virgine și moi ce nu au mai întâlnit decât săruturile copilăroase ale mamei, acum cunoșteau pubertatea și prima dragoste a ei. La fel și ale mele. Oare mi-a spus asta vreodată? A gândit asta vreodată? Ar fi vrut să mi-o spună?

Încă mai am primele noastre poze, singurele două poze de la acea întâlnire; ce ochelari și ce urât eram și ce frumoasă era ea, cu părul ei bătut în toate părțile de vântul din Ploiești. Ce frumoși eram. Ne-am sărutat de 3 ori în acea zi. Eu nu mă mai săturam, iar ea se înroșise prea mult și își ascundea gropițele de mine. Cât de frumoasă ești. Te iubesc atât de mult. Ți-am spus asta după ce te-am sărutat? Sau doar te-am privit cu zâmbetul meu tâmp, apoi te-am luat în brațe? Te iubesc prostuțo! Cum nu vei mai fi vreodată și cum nu voi mai putea iubi. Ador să te îmbrățișez.

Profesoara știe să sărute. M-am lăsat purtat de parfumul experienței fără să mă mai gândesc la altceva. Am șansa să mă șlefuiesc din nou, să ies din rigiditatea ultimului an pe care l-am petrecut închis în mine.

-Uite, știam că o să te sărut așa că m-am dat cu un ruj transparent ca să nu îți las urme.

Putea fi orice. Mai aveam nevoie de unul și de încă unul. Dar nu prea mulți. Dacă mă grăbesc, iarăși stric ceva frumos. Ne-am sărutat iar și iar. Am simțit cum sărută ea, ca să știu cum s-o răsplătesc. M-am lăsat și dus de val și am sărutat-o și cum îmi place mie, cât mai strâns și apropiat, să îi gust fiecare parte a limbii și să-i simt buzele cum se chinuie, iar pe ale mele cum se crapă. Nu m-am concentrat pe restul corpului, decât să o mângâi pe gât. Are un gat atât de feminin și suplu. Abia aștept să îi las câteva semne. Acum știam că o voi mai vedea. Aștept să ne terminăm scurta întâlnire apoi trebuie să gândesc puțin și aceasta situație. Îi sună telefonul. Este soțul.

-Trebuie să mă duc acum cât mai repede să iau niște pâine apoi acasă să nu se prindă.

-În cazul ăsta te las.

-Ok ai grijă de tine și vezi cum ții secretul.

-Promit. Ai grija și tu.

La momentul acela chiar o credeam în stare să îi spună mamei la cafea: „Doamnă, eu cu fiul dumneavoastră avem o relație și știu că sunteți foarte nervoasă acum, dar așa vrea să înțelegeți”; ar fi ieșit o piesa demnă de pus în scenă. Am ieșit amândoi din mașină, însă eu nu m-am putut abține să nu înconjur mașina pentru a-i da un ultim sărut. Nu era nimeni în toată parcare și eram în siguranță, dar ea s-a speriat puțin.

-Măi! Unde vii! Să nu îmi faci lucruri din astea!

-Ok. Am plecat.

-Hai. Pa pa.

Am avut o săptămână destul de bună la școală. Chiar nu am mai chiulit, nici la educație fizică, care pica mereu ultima oră; și știi cum e - când ești mult prea obosit și plictisit, mai ales acum că a fost scoasa de la bac și nu își mai găsea folosul în viața liceanului.

Ziua a patra - 10 ianuarie 2010

Am avut nevoie de câteva zile de gândire. Am ajuns la o fază a experimentului meu, despre care îți vorbesc curând, în care nu am știut exact cum să continui. Nici acum nu știu exact, dar am pornit pe o scurtătură și aștept confirmarea că am ales-o bine.

După acea întâlnire în mașina Andreei, nu am mai stat degeaba; intențiile ei păreau cât de cât clare. Actul sexual nu putea fi evitat în această scurtă sau lungă relație. Gândește-te puțin ca un adult, hai, chiar ca o femeie; Cu toții avem nevoie de sex ca să ne umplem de prea mulți testosteroni sau prea puțini estrogeni, deci să funcționăm normal. În adolescența ta, te-ai gândit la sex în mai multe feluri pe care nu ți le-ai putut explica. În primul stadiu a apărut ca un sentiment ce te provoacă și merită un răspuns, apoi ai descoperit ca toată lumea îl are și trebuie să existe ceva pentru asta. În intrarea ta în pubertate ai descoperit secretul, „ce fac doi oameni care se iubesc”. Dar, oare, cum să întrebi o fata, dacă și ea ar dori acest lucru; cu siguranță fetele sunt o cu totul alta specie ce nu au aceleași nevoi, iar noaptea le cresc antenuțe și comunica între ele în timp ce hibernează. FII SERIOS! Cu toții suntem egali. De câte ori, pe zi, te gândești tu la sex? A! Scuză-mă; acum am revenit la perioada intrării în maturitate și nu mai gândești ca acum 8 ani, când nu ai știut ce sunt alea testicule. Să reformulez; de câte ori pe săptămână te gândești la sex? Ei bine, de acum în acolo, când te gândești la sex, gândește-te că și orice fată ai sărutat până în acel moment se gândește la același lucru. Și ce te oprește s-o faci? Pudicitatea adolescentină și lipsa de experiență. Odată cu vârsta și cu experiența, pe care aceasta ti-o oferă, ajungi să cunoști multe lucruri în multe feluri; de acum nu mai vrei să încerci, de acum STII CE VREI.

Andreea este o femeie căsătorită de 38 de ani ce își împlinește din plin cariera. Are cu 20 de ani mai mult ca mine. Asta o face cu 20 de ani mai experimentată ca mine, ar trebui să știe ce vrea, cum vrea, cu cine o vrea și când. Faptul că m-a sărutat după ce mi-a explicat riscurile sexului între noi, arată unde vrea să ajungă, iar eu nu sunt destul de prost cât să nu observ asta. Recunosc că mi-am și dorit-o, nu e oare cea mai mare fantezie a studentului? CĂTORA LE REUȘEȘTE ASTA?

În următoarea săptămână, am sedus-o cât mai mult, să-i mai fur săruturile acelea dulci. Am început să mă atașez destul de mult de ea. Chiar se dovedește a fi o femeie inteligentă; În aria vârstei mele, am parte numai de fetițe ignorante care n-au auzit în viața lor de marele Friedrich Nietzsche, ori de cele 32 de sonate pentru pian ale lui Ludwig van Beethoven; dar ea, ea le știe pe toate, știe să vorbească cât să mă intereseze ce are de spus. Cred că o iubesc. Îmi tot spune că încă nu m-am băgat în nimic, iar eu o ascult fără să-i răspund. Încep să mă obișnuiesc.

În weekendul respectiv, readuce în discuție nevoia ei sexuala. Trebuie să găsesc o soluție. În apartamentul ei există frica apariției soțului, la mine este familia, însa nu se poate nici într-un loc adolescentin (în mașină sau în crâng, noaptea) căci ea nu este o adolescentă, este o „lady”. Așa s-a exprimat, de fata cu mine, când a venit la o cafea, în ziua următoare. Îi zâmbea mamei și îi povestea despre cum ar vrea să cânte cu mine o melodie de dragoste. Purta mai mult fond de ten ca de obicei; vroia să-și ascundă căldura din obraji, mult prea evidentă atunci când să apar eu la masă și era foarte flirtsuasă. Mimica feței ar fi dat-o de mult de gol, dacă mama ar fi știut s-o citească. Oare mama a iubit cu-adevărat vreodată?; a avut vreo aventură pentru a-și îndeplini o fantezie nebună pentru sufletul ei?

Sună telefonul de pe hol. Mama aștepta o rudă să sune pentru a-i confirma ceva de care nu îmi pasă destul de mult cât să îți povestesc. Știam doar că va suna, iar eu voi fi căpătat 5 minute libere cu profesoara. Pentru 5 minute nu i-am lăsat buzele să respire, am avut grijă să îi iau tot rujul în timp ce mâna mea îi masa gâtul, apoi bărbia ei fină, lucruri ce o înroșeau atât de mult. Profesoara trăia fiecare clipă; ținea ochii închiși și nu se mai gândea la nimic. A avut timp să mă analizeze în mașină, chiar spunându-mi cum sărut: „Nu te m-ai gândești la nimic, nu îți mai pasă de nimic și savurezi momentul”, iar eu am asigurat-o „Am o jumătate de ochi liberă pentru cine e în jur”. Acum are încredere că nu o dau de gol, chiar pentru o cafea. Trebuia să mai am grija să nu se prădeze ea însăși. După cele 5 minute savuroase, am avut grijă să nu se vadă avariile parului ei aranjat atât de frumos, iar ea sa-mi șteargă rujul de pe buze și de pe lobul urechii mele.

Normal că am rămas la masă, până a plecat, ca de obicei. În zilele următoare, am dat peste un mare noroc; într-unul din grupurile mele de prieteni, s-a întâmplat să apară un student de la o facultate din Bacău, însă, a cărui „casă dulce casă”, rămâne în Focșani. Se întâmpla ca acest băiat să aibă părinți a căror casă-dulce-casă este în Pitești acum, iar apartamentul în care locuiau cu toții acum 3 ani, ca o familie fericită și împlinită, este mai tot timpul gol, la vreo sută-două de metri de apartamentul meu. Trebuia să gândesc mai mult? Nu. Ne-am împrietenit rapid, cu norocul că am avut amici lângă mine, care să-i confirme persoana mea. Omul n-a avut ce să piardă, așa că urma să mă servească sâmbăta respectivă.

Următoarele zile au trecut rapid cum nici nu îmi amintesc. Vineri am mai făcut o ședință de pregătire pentru bac, iar sâmbătă dimineața am fost la o prietenă dragă s-o ajut să-și scoată niște mobila veche din casă; asta doar să fac să treacă timpul până să mă sune „noul meu cel mai bun prieten” - după cum i-am spus-o în ziua respectivă, spre marea lui uimire. Mihaela, îmi este foarte apropiată și probabil printre foarte puținele persoane cu care aș împărți un trabuc. În timp ce îi mutam un șifonier imens dintr-un colț al camerei spre altul - ca să vadă „unde se potrivește mai bine” - îi povesteam despre recenta mea șansă de aventură. Mihaela are 25 de ani și a fost trecută prin mai multe experiențe de viață, printre care una asemănătoare ... doar că iubitul ei nu era cu 20 de ani mai în vârstă ca ea și nu aveau nicio piedică profesională.

-Ai grijă George ce faci! Adică voi nu știți mă, ce înseamnă! Noi punem sentiment totuși și nu ne putem lăsa atât de ușor.

-Stai măi Mihaelo liniștită, că am grijă ce fac. Știi doar că eu nu-mi bat joc de nimeni. Și am grijă și de profa asta; să nu sufere nimeni și toată lumea să fie fericită.

-Da, măi, dar nu înțeleg ... ce predă profesoara asta?

-Măi ... știi că nu pot să spun.

-Dar cum ați ajuns așa?

-Ți-am zis; am întâlnit-o la un spectacol și de atunci ne-am „legat”.

-Și acum nu am înțeles; ce vrei să faci?

-Amândoi vrem s-o facem!

-Ok, dar nu înțeleg de ce nu ați apucat până acum. Adică la tine știu că nu puteți, dar la ea acasă ce-are?

-Păi dacă ne prinde soțul ei?

-Mai e și căsătorită??!

Am avut noroc să-mi sune telefonul în momentul următor. Parca prietena mea cea mai bună mă judeca. Mă cam amuza, dar în lipsa zâmbetului ei veșnic, trebuie să fiu puțin serios.

Era Dan, noul meu cel mai bun prieten. M-am dus în altă cameră, să-i răspund. Totul era ok; vroia doar să știe pentru cât timp am nevoie, pentru că urma să se întâlnească și el cu prietena lui în după amiaza respectivă și ultima dată când i-a spus că apartamentul lui nu e disponibil, a ieșit cam urât și cu acuzații. M-a surprins puțin faptul că a mai făcut asta; purta chipul unei persoane care s-ar fi străduit toată viața să se ferească de ciudați ca mine. Dar până la urmă, s-a dovedit a fi pur și simplu o persoană care vrea să ajute pe oricine cu ce poate, pentru că oricând ar putea avea nevoie și el de ceva - filosofia vieții lui.

Urma să ne vedem cât mai curând, deci trebuie să-mi iau la revedere de la Mihaela și s-o las singură cu dulapul care avea, cel puțin, dublul înălțimii ei.

-Trebuie să te las acum, în numele dragostei și al iubirii ... - filosofam eu!

-Ooooo; este liberă?

-Nu, dar am găsit un locșor cu complimentele unui prieten care pleacă de acasă.

-Bine măi, ai grijă ce faci și spor.

Și în timp ce mă conducea afară din apartament ...

-Și nu vreau detalii!

Ce să răspund ... mă bucur că am încheiat întâlnirea cu acel veșnic zâmbet.

Mihaela a pățit-o, probabil, puțin mai grav ca mine. Iubitul ei urma să se căsătorească - nu cu ea - cu una din prietenele ei. Chit că nu era tocmai cea mai bună prietenă, iar tipul o luase numai pentru bani, dar a fost foarte dureros pentru Mihaela, când individul s-a mutat pur și simplu la următoarea felie de cașcaval pe care a găsit-o, iar prietena ei nu o mai bagă în seama și mai și stau la doua blocuri distanță. Mihaela și acum se întrebă ce a greșit. Dar nu este ea cea care a greșit. Mă întreb dacă i-am spus chestia asta vreodată. Mă întreb dacă i-am spus multe chestii. Este probabil singura persoană la care m-aș duce la 12 noaptea cu un pet de bere și un pachet de țigări, doar ca să stăm la discuții; pentru că ea este genul ăsta de persoană. Si totuși, la câte peturi de bere am bea noaptea târziu și câte țigări am lăsa să ne amețească mințile, tot n-am apuca să ne spunem toate gândurile.

După vreo jumătate de oră, cu cheile apartamentului magic în buzunar, o sun pe Andreea să îi dau vestea cea bună. Era puțin speriată, acum că a venit ziua; a văzut la știri, cu câteva zile în urmă, că un elev din orașul vieții s-a sinucis după ce o profesoară, cu care avuse o relație de câteva luni, l-a părăsit. Am văzut și eu știrea, înșă nu m-a afectat, deoarece știu că destinul aceluia elev nu va fi ca și al meu. Viața merită trăită și fiecare își clădește singur destinul. Nu-i așa? Andreea tot zicea speriată cum nu crede că e o idee așa bună și s-o lăsăm pe altă dată. Am echilibrat discuția spunându-i că nu știu când mai vine tipul respectiv prin Focșani. Amuzant, dar eficient, nu? După o lungă discuție de încă jumătate de oră în care sper să nu mă fi auzit cineva - căci am avut nenorocul să fie toată familia acasă, ba chiar urmau să apară și o pereche de unchi de la Iași - profesoara mi-a dat o simplă replică:

-Hai că m-am liniștit acum; mă duc să vad unde e locul asta de care îmi zici tu și îți dau un telefon ... nu știu, văd ce fac.

-Te aștept acolo.

-Ok.

Acum e marele moment, marea mea șansă. Nu sunt un disperat, ci doar un tip ce își împlinește toate visele. Dar ... mai știu să fac ceva? Mai sunt bun de ceva? Mai sunt BUN? Mai rezist ca „pe vremuri”? Mi-am pus tot felul de întrebări stupide pe care și le-ar pune un virgin. Într-un fel sau altul, m-am simțit ca un virgin. Mi-am petrecut câteva luni bune regretând momentul în care mi-am pierdut virginitatea spre cea a Larisei. Am încercat să uit acele dulci sentimente pe care numai doi copii mici, neînvățați și lotri le pot avea. A trecut mai bine de un an de când am făcut dragoste pentru ca am ales să nu mă mai implic emoțional, deoarece nimeni n-ar merita. Ce o să fac acum? Oare voi alege s-o resping pe profesoară la fel ca pe celelalte zeci de adolescente înflăcărate ce m-au dorit? O asemenea eu pe profă cu acele fete? ... nu cred.

Am ieșit din bloc, ocolind puțin locul cu pricina, pentru a evita să fiu urmărit de mama care sta la geamul bucătăriei - în caz că a auzit conversația. Vine un patru-suteșase argintiu, care nu-și găsea locul în parcare micuța din fața blocului numărul 3. Coboară rapid doamna Ganea și merge încet spre mine cu o privire serioasă.

-Intră mai repede în bloc; ce aștepti să ne vadă toți cei care m-or cunoaște de pe aici?!

Am fost puțin entuziasmat și uitasem s-o aștept în interiorul blocului, d-apoi să nimeresc cheia potrivită într-una din cele 2 broaște ale ușii de la intrare. După ce ne-am încuiat la loc sigur, am intrat în bucătărie, să se liniștească puțin. Adrenalina îi crescuse; era roșie, puțin nervoasă și pusă pe gânduri. A ținut mâna la frunte și nu vroia să mă privească. FACE CEVA GREȘIT?!

M-am gândit și la această situație de când i-am auzit tonul la telefon. Așa că am luat la mine câteva bomboane cu marțipan și ciocolata neagră, din câte mai aveam dintr-o cutie mult prea mica, pentru ea. Știam că lucrurile de genul ăsta o binedispun.

-Uite, ți-am adus așa ceva să te îndulcești!

-Crezi că vreau bomboane acum, George?

<Da, chiar cred.> I-am desfăcut eu o bomboană și i-am dat-o s-o savureze. I-a plăcut, așa că i-am dat-o și pe a doua. S-a îndulcit. Am calmat-o puțin cu vorbe suave și m-am apropiat s-o sărut. Și ne-am sărutat; nu ne-am mai putut opri. Am ridicat-o de pe scaun, am luat-o în brațe și ne-am sărutat. Ne-am mângâiat - pe spate, pe păr, pe gât, pe brâuuri, pe coapse - ne-am sărutat.

Cred că o iubesc. Cu siguranță simt ceva pentru ea. Nu aș face atâtea și nu le-aș ascunde atât de bine, dacă nu aș simți ceva mai mult pentru ea. Ne-am sărutat cu atâta patimă și ne mușcam urechile. I-am dat ușor paltonul ei negru jos și jos a rămas. Deja nu-și mai deschidea ochii. Are încredere să fac ce-i place și ce ar vrea. I-am băgat mâna pe sub tricou și i-am zgâriat spatele apoi i-am strâns fundul. Îmi doresc asta. I-am ridicat tricoul ei subțire, iar ea m-a lăsat. Doamne, cât îi place să mă sărute; nu se mai oprește. Am început să-i deschid ușor blugii, apoi i-am lăsat să-i alunece pe picioarele ei frumoase și îngrijite. Doar o lenjerie intimă îi mai acoperea pielea înroșită. Ne sărutam, ea își joacă degetele prin parul meu, iar eu îi zgârii cu patimă fundul și spatele. Îi deschid sutienul, iar bretele îi alunecă pe umeri, dezvăluindu-i sânii ei perfecți - rotunjiți, frumoși, plini, moi cu sfârcurile ei întărite micuțe și maronii. Acum îi văd alunița dinspre sânul stâng. Cât de erotică! Parul ei blond desfăcut îi aluneca pe tot trupul care tremura la fiecare sărut, fiecare atingere, mângâiere, fiecare zgârietură a bătăturilor mele de la degete. Profesoara nu mai are niciun dubiu, știe ce vrea și este pregătită pentru asta.

-Uuuu ... dar tu ce faci? Pe mine m-ai dezbrăcat, iar tu ești încă în geacă!

M-am supus în același ritm. Am ajutat-o să mă dezbrace în savoarea acelorași săruturi. Mi-am dat jos geaca mea neagră de piele, tricoul meu. Mi-a mulțumit pentru zgârieturile de pe spate pe care le tot continuam; apoi mi-a descheiat cureaua, blugii și brusc am devenit din nou egali. Atunci am ridicat-o în brațe, iar ea m-a îmbrățișat cu picioarele și mâinile ei strâns și în timp ce ne sărutam tot mai pasional, am mers către patul din dormitor. Ne-am așezat încet, într-un continuu preludiu. Am încercat să-i desfac și chiloții ei tanga negri - acum deveniți prea strâmți. I-am dat jos și am început să-i mângâi vaginul ce nu mai răbda.

-Ce faci; explorezi?

-Nu știu ... cred că da.

Nu-mi mai găsesc cuvintele. Ea îmi zâmbește frumos și plină de sexualitate, iar eu deja m-am despărțit de tot ce e înafară de acum.

-Hai să-ti arat cum îmi place mie să îmbrățișez.

Atunci și-a ridicat un picior peste unul al meu, înconjurându-mă cu căldura ei. Ea zâmbește și își mângâie obrazul de pieptul meu.

-Îți place?

Da. Îmi place mult. Fă-mi tot ce vrei. Acum sunt al tău pe deplin.

Ziua a cincea 11 ianuarie 2010

S-a urcat peste mine și i-am spus „Mușcă-mă.”. A știut exact ce să facă. A început printr-un sărut nevinovat, după care mi-a făcut plăcerea - mi-a mușcat urechea, mi-a sărutat gâtul și mi l-a smuls cu dinții, mi-a ronțăit tot pieptul și m-a sărutat peste tot. Îi place să fie în control, dar și să fie controlată; este rândul meu.

Eram acum deasupra profesoarei și începeam să-i fac toate poftele și plăcerile. Ca răsplată, îmi sărută urechea, cea fără pierceuri și gema ca o pumă ce se bucură de o pradă fragedă, proaspăt pusă la pământ. M-am înfruptat din trupul ei lucrat și plin de experiență; i-am gustat fiecare partăciacă aprinsă.

Am făcut dragoste.

I-am urmărit fiecare cuvânt de gemăt până când a spus „nu mai pot”, apoi i-am urmărit încercările de a mă opri și chipul care îmi spunea <mai continuă puțin>; i-am urmărit sânii transpirați cum i se înmuiau cu fiecare secundă trecătoare și picioarele ce nu mă mai puteau îmbrățișa.

-Ți-a plăcut?

-Să nu mă mai întrebi niciodată asta, ai înțeles? mi-a șoptit rapid în timp ce-mi mai mușca puțin urechea.

Am savurat aceste ultime clipe câteva minute împreună - ea mă îmbrățișa pe mine, iar eu o mângâiam pe spate și nu ne puteam opri din săruturi. Timpul era scurt și acum ne-am reamintit acest lucru. Nu știam cât am petrecut împreună, dar soțul ei trebuie să vină, iar ea trebuie să-l aștepte cu niște cumpărături. Am urmărit-o din pat cum își căuta hainele prin bucătărie, apoi revenind în dormitor după lenjeria ei. Am urmărit-o cum își trase chiloții și îmi zâmbea frumos. Cât de frumoasa e. Oare știe asta? Soțul ei i-a spus vreodată asta? Îi va spune, acum că-l va aștepta cu masa aproape pregătită, <Dragă,

ești atât de frumoasă!>? Numai ea știe și nu îmi va spune decât s-o întreb. Dar eu nu o întreb. Eu sunt frumosul ei acum. De ce să strici un lucru perfect? chiar dacă e doar de moment.

-Adu-mi și mie, te rog, blugii din bucătărie.

Mi i-a adus, împreună cu celelalte haine și am început și eu să mă îmbrac; apoi m-am și încălțat. Ea s-a dus la baie să se aranjeze. Ușorul fior de teamă îi revenise puțin, acum că trebuie să dea ochii cu domnul Ganea. Am intrat în spatele ei și am îmbrățișat-o pe la talie în timp ce se pieptăna ușor. Îi simt trupul tremurând.

-Să faci un duș cum ajungi acasă și nu va bănuși ceva.

-Ok.

Și-a pus pieptenul în poșetă și mă privea în oglindă - cu bucurie, cu dragoste, cu gândurare. Îmi venea să-i mângâi tot trupul iarăși și ea la fel, dar am hotărât să nu ne forțăm încă norocul.

-Ies eu prima, iar tu așteaptă 5 minute, după care pleci și tu. Ai grijă de tine și ne auzim curând.

-Și tu de tine. Te aștept mâine la cafea, nu?

-Ok.

Ne-am dat un ultim sărut, lângă ușă, ce nu se vroia terminat, apoi am încercat iarăși să găsec cheia potrivită pentru ușă. Am lăsat-o să plece, apoi am strâns ce mai era de strâns din apartament și am plecat și eu. Când am ieșit din bloc, ea era încă în mașină fumând o țigară și mă privea. I-am zâmbit ușor, după care am reluat ocolul către casă. Am făcut și eu un duș, am înapoiat cheile și mi-a continuat viața, așteptând orice se va mai întâmpla.

Thomas

Stand în fata biroului meu într-una din următoarele zile, am meditat puține clipe. „După un an de zile ... Uauu. MĂ SIMT BINE”. În acea săptămână de iarnă mi-am luat prima mea carte de dragoste - „Promisiunea” de Daniele Estelle - spre tentativa mea de a-mi regăsi partea sensibilă și romantică pe care m-am chinuit s-o alung cu mult timp înainte. Cuvintele acestui mic roman mă cuprind și am prins plăcere cu fiecare pagină citită.

În joia de după pasionala noastră întâlnire, profa a avut balul la care nu am mai putut interpreta melodia pe care am tot repetat-o împreună. Am avut nevoie de un chitarist să ne acompanieze - nu am găsit în tot orașul asta infestat cu Hora și puști plini de coșuri care au impresia că au vreo șansa sexuală dacă pot cânta primele 7 note din balada „Nothing else matters” la una din acele cutii imense de chibrituri legate de câteva sârme.

Profa nu s-a supărat pe mine, m-am revanșat eu. M-a anunțat că trece pe la mine cu câteva ore înainte de marele spectacol să îi fac un mic desen pe corp căci va fi și prezentatoare și vrea să arate cât mai bine posibil. Norocul mi-a surâs încă o dată prin

părinții ce au fost nevoiți să plece la firma lor, în așteptarea unei inspecții. I-am anunțat, totuși, de venirea profesoarei - de care oricum știau, de la ea - pentru a evita muștrările mamei ce mă tot bănuia de câteva zile. Fratele meu era încă ocupat în camera lui cu nu știu ce joc de RPG sau simulare, așa că nu-mi făceam griji; chiar și pentru un desen nevinovat - să am liniște cu ea să discutăm despre orice, DESPRE NOI - mă bucura. Andreea a venit, a venit după o lungă ședința la coafor cu câteva dintre boboacele participante la „Miss” și o chinuitoare jumătate de oră în care s-a străduit să-și îmbrace rochia fără să-și strice noul look - care o prindea foarte bine. A venit pregătită cu vopseluri de corp luate din Carfour cu o zi în urmă. Ar fi vrut un vrej care să-i învâluie umerii goi uitați de rochia ei galbena. Nu i l-am făcut; nu am mai desenat niciodată direct pe corp și nu vroiam să risc să-i stric în vreun fel frumusețea din acea zi radiantă. După o scurtă documentare pe Google Imagini, am ajuns la concluzia să adoptăm o temă mai simpatică și s-o transform într-o „Lady Gaga”. Am ales 3 culori și am început să-i desenez un fulger în stilul respectiv pe obrazul drept, cel neacoperit de vreo șuviță blondă.

Ziua 6 - 12 ianuarie 2010

Prima dată când am fost jefuit, eram prin clasele mici, a doua sau a treia cred. Pe atunci eram un puști destul de timid și retras, puțin grasuț, îndopat cu pastile și injecții. Sincer, nu știu exact ce gândeam pe atunci. Am intrat în clasa întâi cu engleza și matematica primară pe jumătate învățate și abia așteptam clasa a doua, să termin cu punctele și bastonașele și să trec la litere și înmulțire. În clasa a doua mi-am dat seama că am un an de repetat aceleași înmulțiri și împărțiri banale, căci nu toți s-au născut cu o asemenea poftă de cunoștințe ca și mine - deci am așteptat clasa a treia. Tot așa, viața mea de școlar a fost o lungă așteptare înspre a se întâmpla ceva demn de atenție, de atenția mea.

Intr-o zi din acei primi micuți ani, mergeam spre școala ținând strâns în buzunar 15 000 de lei - deci 1,5 Ron de acum - necesari pentru o taxă oarecare la școală. Pe atunci, din 15 000 de lei îmi puteam lua un croisant cipi cao, un suculeț cu pai, și îmi mai puteam lua unul când să ies de la ore și să mă bucur copilărește de surpriza croisantului pe care am dat-o, împreună cu alte câteva sute de surprize, unei doamne ce strângea mici nimicuri pentru a casă de copii acum câteva luni.

Atunci am auzit vocea temută: „Dă-mi 5000 sau te bat!”. Un găligan de-a opta avea chef de o țigară sau mai multe. <dă-mi cinci mii sau te bat> - câtă prostie inutilă, câtă neșansă la viață. Nu îl urăsc pe acel individ; există prea mulți să poată supraviețui în tihna. El nu a făcut decât să mă pregătească, să-mi arate poartă spre lumea imperfectă față de care trebuie să am grijă. Dacă nu era el atunci, nu aș fi știut să mă uit după umăr, și ar fi fost altul mai rău, mai târziu.

În prezent, stigmatul nu m-a părăsit. Nu mă refer la jefuit. Oamenii din jurul meu, fie predominant răi ori buni, au ajuns să înțeleagă că îmi pot fi prieteni și din totdeauna am împărțit ce am avut. Prostia, însă, e cu totul altceva. Ieri, una din colegile mele de clasă, după aproape 4 ani de conviețuire și prietenie, m-a acuzat că i-aș fi FURAT două căcaturi de țigări. Mai mult de atât, a avut grijă să răspândească vestea în jurul micuțului ei grup de prietene înainte ca una din ele să-mi mormăie în sictir GROTEASCA acuzație.

N-am furat în viața mea ceva, în special de la prietenii mei. Urăsc furtul. Este una din cele mai negre forme de ipocrizie. Pentru ce anume din lume aş sta eu la pândă să-i fur nenorocitele ei de țigări. Sunt eu un disperat dependent de prostiile acestea învelite în hârtie reciclată? NU. Din partea mea, să fie interzise. Sunt una din cele mai mari forme de prostie create de om. Să rămână cele clasice, cele pentru care s-a inventat fumatul - țigările de foi. „Țigaretetele” au fost inventate pentru a crea individului 20-30 de minute de liniște după o zi sau chiar o săptămână obositoare de muncă. Diferența dintre un fumător ordinar de țigări și unul de țigaretete este de charm; Fumătorul de țigări va fuma în orice moment al zilei, în special dacă prinde o țigară gratuită, pe când cel de țigări de foi va fuma numai de plăcere, foarte rar, pentru un moment de meditație scurt și de efect, în același timp, păstrându-și stima și respectul de sine. Să citiți paragraful ăsta, DRAGI COLEGI! Să mă scoateți din categoria ipocriților.

Pe la terminarea desenului, apare și fratele meu, elevul ei, în peisaj. A fost destul de uimit și curios să vadă de ce îi țineam bărbia Andreei atât de atent și ce aş fi putut să-i fac cu cealaltă - ea era cu spatele la el. Am reacționat destul de rapid să par spontan.

-Uite, Vali, îți place Lady Gaga?

Profa s-a întors încet, gândindu-se cum să reacționeze. Și-a afișat doar zâmbetul de pradă.

-Doamna, v-ați lăsat pe mâinile lui ăsta?!!

-Dar ce, Vali, nu-ți place?

-Măi, ce-i drept, vă prinde, așa, bine cu fața.

Fratele meu și-a ales dintotdeauna cu mare greu cuvintele; asta doar din cauza faptului că nu citea, nici măcar cartea romantică și extrem de subțire pe care i-am dat-o. Am crezut că o va deschide măcar de curiozitate. Era „Riscul iubirii” de Mitica Leuștean. Am luat-o împreună cu alte câteva cărți, odată cu „Promisiunea”. Sincer, nu am apucat să o citesc, dar i-am împrumutat-o pentru că era cea mai subțire și țin minte că și eu, la începutul carierei mele de cititor, eram atras de astfel de cărți.

-Ok, Vali; acum pleacă și lasă-mă să lucrez, că dacă greșesc ...

-Da, Vali; lasă-l pe fratele tău să mă facă frumoasă, că vreau să arat cât mai bine diseară. Ok?

-Ok, ok, v-am lăsat.

A plecat fără același zâmbet inutil cu care m-am obișnuit. Cred că ne-a citit. Și ce dacă? Doar ce-o să facă?

Ne-am dus în baia mică, să vadă Andreea ce i-am făcut. Baia era separată de dormitoare, deci puteam comunica pe un ton normal. Cu același zâmbet răpitor mi-a spus ce mult îi place și m-a răsplătit cu câteva „săruturi distante” în care nu avem voie să ne folosim și buzele, căci folosea un ruj normal și strălucitor ce avea de gând să-i fie intact și la spectacolul ce urma să înceapă în câteva ore. Mi-a făcut un semn cu ochii, iar eu nu m-am putut abține să nu-i răspund și să-i sărut sânii ei superbi ce acum erau prea zbuciumați pentru acea rochie liniștită. Parcă începea să geamă - când m-a oprit.

-Gata, George, să nu ne duca valul că nu m-ai ajungem diseară la spectacol.

-Hmmm, cred că nu vin diseară.

-De ce?!

-Tu mi-ai spus-o ieri; de stat în sala cu ceilalți veniți să vadă boboace dezbrăcate, nu pot, iar în spatele cortinei, cu tine, cu siguranță ne ia valul. TU abia te-ai putut abține la ultima repetiție.

-Da, mai, dar cred că ...

-Andreea, uite, chiar nu vreau să te bag în belele sau să stric ceea ce avem aici ... orice o fi ea. Promite-mi că te distrezi și fără mine și te furișezi tu, după bal, și ne vedem la Harlem, unde o să te aștept cu o sticlă de Metaxa să nu spună soțul tău că n-ai petrecut. E bine așa?

I-a revenit zâmbetul.

-Ok, George. Hai, săruta-mă acum și ne vedem diseară.

I-am furat încă un sărut distant, după care am condus-o. Actul meu din acea seară a fost, probabil, prima prostie pe care am făcut-o. Că nu am fost eu, s-o distrag, a fost bine, însă, în lipsa mea, a putut observa pe altcineva, care i-a făcut o vizită „surpriză” - artistul. Se pare că misteriosul artist ne-a văzut odată, cum eu am intrat în mașina ei și am petrecut 1 sau 2 ore împreună, cu motorul oprit. Instinctul lui de primată i s-a aprins și știa că trebuie să-și reia „proprietatea”. Am dat peste un om zilele trecute care, pur și simplu, m-a oprit și s-a uitat puțin la mine, cu o privire plină de întrebări; eu sunt acela ce-l caută? Ce ar trebui să-mi zică? Ce anume știi eu? Ce anume aș putea înțelege eu? A plecat mai departe, purtând aceeași privire, iar eu nu i-am dat nici cea mai mică importanță.

Primul lucru pe care l-a făcut misteriosul individ, a fost să se intereseze când o poate întâlni, fără să fie respins. Planul inițial, era s-o aștepte, într-o seară la liceu, dar a văzut afișul balului și a știut imediat ce trebuie să facă. Sărmanul om; de-ar fi știut că un telefon, într-o zi de joi, ar fi de ajuns. Profesoara mi-a spus, la prima noastră întâlnire, că s-ar întoarce oricând l-a el, cu lacrimi, de i-ar da un semn, numai, că-i mai pasă de ea - asta după ce a trecut pe lângă el de câteva ori fără s-o salute măcar. Așa că, din prima zi, am fost pregătit pentru acest moment dureros. După acea întâlnire de după bal, aș fi fost gata să spun că iubesc, din nou. ... păcat.

Andreea Ganea nu a venit în Harlem în acea seară friguroasă de joi.

Harlem este localul meu preferat, iar ea nu a fost acolo vreodată. Mi se părea o ocazie numai bună s-o invit în zona mea crepusculară. În Harlem s-au întâmplat marile mele schimbări de viață; în Harlem l-am cunoscut pe îndrumătorul scenic care avea să ne pregătească, pe noi elevi ai Pedagogicului, pentru următorii 2 ani, în competiția STEV (Stagiunea Teatrului a Elevilor Vrânceni), la care am luat, în cele din urmă, CUPA. M-am atașat de acel regizor, în cât am rămas prieteni buni și după; mi-a fost ca un tată, ce mă putea sfătui la orice moment al zilei, indiferent de ce prostii făceam. În Harlem mi-am dat băuta de după primul meu concert, cel în care am cântat cu Plug-in Roll. Chiar dacă a fost un eșec total și am pierdut o groază de bani pe organizare, trebuia să sărbătorim faptul că am făcut-o și pe asta. Anton, regizorul și Mihaela (cu fostul ei iubit) au fost, desigur, cu noi. Pentru prima dată l-am văzut pe Anton că a preferat să admire motocicleta unui amic decât să stea cu noi. Am râs, căci am meritat-o. Mi-a dat o lecție de viață pe care am s-o țin minte cât să n-o repet. La acea petrecere am băut și eu, pentru prima dată, o bere Corona; am vrut să văd de ce e așa de scumpă și am aflat de ce - pentru că are gust de apă minerală. Ce am mai făcut eu în Harlem ... în Harlem m-am îmbătat ca un prost în lunile

mele de depresie, apoi chelnerița mea preferată, care nu zâmbea vreodată, mi-a surâs. În Harlem am venit cu Sofia când am fumat pentru prima dată - o țigară în foi (cu filtru) „Moods”. În Harlem am băut cu cele mai frumoase, uneori nemachiate fete din viața mea (teoria mea de viață: o femeie nu este niciodată urâtă, poate doar nemachiată). În Harlem vin cu cei mai buni prieteni ai mei, cărora le mai fac cinste când pot, pentru că vin cu mine acolo, doar pentru că îmi place mie. În Harlem am dat foc de câteva ori unor mese și chelnerița mea a țipat puțin la mine; și în Harlem îmi fumez țigara săptămânală Hamlet. În Harlem, într-o seară de joi, într-o iarnă friguroasă, eram gata să iubesc din nou.

Profa nu a venit în acea seară. Am primit doar un mesaj: „Nu mai pot veni. Am fost reținută în discotecă cu clasa.” Nu am mai primit vreun mesaj în acea seară, cum nici în acea vineri, cum nici în acel week-end. Ceva se întâmplase, dar i-am dat pace. Oricine are nevoie de câte o pauză. Am profitat de aceste zile să mai învăț câteva pagini din „Sonata luni” a lui Beethoven la bassul meu în 4 corzi. Este suita preferată a Andreei și una din preferatele mele. Chiar dacă este scrisă pentru pian, eu am găsit tabulatura pentru bass cu mult timp în urma, dar nu eram pregătit să învăț ceva atât de greu. Am profitat de acest prilej să-mi reîncerc forțele; și nu am greșit. Jumătate îmi iese deja strună. Cu siguranță îi voi face o surpriză plăcută când voi avea ocazia să i-o cânt.

Luni, totuși, mi-a apărut un fior de teamă față de ea. Nu e genul ei să nu apără pe mess măcar. Pe la miezul zilei, când soțul este la muncă să n-o întrebe de telefoane sau mesaje, am încercat s-o sun. Nici un răspuns. I-am dat mesaje. Ce-o fi pățit?

În scurt timp mă sună, având o voce plină de lacrimi.

Ziua a șaptea - 13 ianuarie 2010

Știi ce se ți se întâmplă când cineva iubit moare? La început bei, crezând că astfel o vei uita, dar pur și simplu îți vine în minte mai des. Te gândești puțin să i te-alături, dar sentimentul îți dispare după mai multe încercări nereușite. Apoi te scufunzi în munca; te închizi efectiv în camera de lucru și muncești de cum te scoli până simți că ți se închid ochii. Și de ce dracu să n-o faci? Acasă nu te mai așteaptă nimeni. Îți scufunzi capul în tot felul de mărunțișuri pentru a nu te gândi la ea, chiar și cu șuruburile prost băgate într-un dulap sau colțul infim de cauciuc ieșit în afara marginii biroului.

După nouă luni, îți faci prieteni, dar foarte puțini; sincer, nici nu ți-ar păsa dacă nu ți-ai găsi prieteni, nu ai nevoie de nimeni. După puțin timp, te avânți în tot felul de prostii care probabil te-ar costa viața; tot felul de aventuri pe care în mod normal nu le-ai face, chiar fără o secunda de gândire.

În ultimul stadiu, mintea începe să ți se redreseze, dar cu prețul sufletului. Sufletul tău a murit în timpul ultimului an, iar acum lași pe altcineva să te iubească. Tu nu iubești, nu mai poți iubi vreodată. Nu știi sigur dacă vrei doar să-i faci uneia vreun favor sau consideri doar că așa e normal. Important e ca un el și o ea nu mai bat atât de mult lumii la ochi, deci restul te vor lăsa, cât de cât, în pace.

În ultima fază lași pe cineva să te iubească. De ce? Nancy McAllister, ce greșală ai făcut.³

-Îmi cer scuze că nu te-am sunat în ultimele 3 zile, dar am pățit ceva și am avut nevoie de câțva timp pentru mine. Să știi că nu mi-a fost ușor și nici decizia pe care am luat-o nu e ușor de spus.

În acel moment, știam exact ce va spune. Am înlemnit cu telefonul la ureche, ascultându-i fiecare lacrimă.

-Am realizat că am făcut multe greșeli la viața mea și acum vreau să mă redresez. ... am dat de el, George ... Mi-a spus că încă mă iubește și vrea să fim din nou împreună. Ce aș fi putut să fac? ... De aceea să știi că de azi vreau să-mi pun viața la punct și să termin cu toate prostiile. Îmi șterg IDul și nu m-ai comunica cu nimeni înafară de el. Vreau să fiu cum îi place. Și vreau să terminăm și noi ... orice a fost ... o aventură, o greșală ...

-Nu a fost o greșală.

-Ok, dar nu vreau să avem regrete. Să ne prefacem că nu a fost orice a fost sau nu a fost ... doar s-o lăsăm așa ...

Nu m-ai existat zâmbete în acel moment. Eram în plină zi, iar decorul era atât de sumbru. Era potrivit. Murea ceva abia născut; ce dracu' să nu fie sumbru.

- ... și știu că mă-nțelegi și aș vrea să rămânem totuși prieteni căci m-ai ajutat mult când am avut nevoie și ai fost aproape de mine când ți-am cerut. Și ți-am dezvăluit mai multe decât am spus oricui, lucruri pe care știu că nu le-ai spune aiurea pentru că am încredere în tine. Și oricum, aș vrea să rămânem prieteni să apelez la tine de câte ori voi mai avea nevoie, doar că deocamdată am nevoie să mă redresez și să-i arat că țin la el. Gata. Acum poți să-mi pui orice întrebări vrei tu. Poți să mă cerți, poți să-mi zici ce vrei tu. Sunt pregătită.

<Întrebări? ... crezi că e atât de simplu? Se poate rezolva prin câteva ÎNTREBĂRI? Știu cum te simți. Știu exact cum te simți. Dacă ar păși vreodată Larisa pe acea ușa nenorocită de lemn, nu aș mai aștepta altceva; aș lua-o în brațe și nu i-aș da vreodată drumul. Aș săruta-o cât să nu mai putem respira și aș face dragoste cu ea toată noaptea. A doua zi aș hrăni-o cu trufe de ciocolata, i-aș spune cât o iubesc și aș face iar dragoste cu ea, să n-o las vreodată să plece. Chiar crezi că eu pot rezolva ceva cu niște întrebări? Tu ești liberă acum. Fii fericită. Nu-ți port pică.>

-Doar ceva aș vrea să știu ... din cauza lui îți poți șterge lacrimile?

-Da.

-Ok. Te las; și să știi că eu chiar țin la tine foarte mult și oricând vei avea nevoie de mine, te aștept.

-Știu. Și eu țin la tine. Dar trebuie să fac asta pentru mine acum.

<Crezi că nu știu? De-ai ști doar că din cauza ta am iubit din nou. Știi asta?>

-Ok. Când ești pregătită, te mai aștept pe la o cafea la mama.

Nu avea rost să ne părăsim în lacrimi și tristețe. Ce am avut sau ce am cu ea e ceva înălțător. Să-i arat asta.

-Ok promit. Hai, te pup, papa și ai grija de tine.

Cred că a zâmbit ... și asta e de ajuns.

-Și tu de tine. La revedere ... cuishle.

În minutul următor a dispărut și de pe micul meu ecran de plastic, iar eu am lăsat-o. De data asta am lăsat-o căci așa e mai bine. Sufletul ei are poate prea multe răni care pot fi vindecate sau se pot accentua. Nu mai am ce spune.

M-am ținut de cuvânt și am lăsat-o pe profă să trăiască. Nu am deranjat-o nici cu mesaje de crăciun sau de revelion. Uau! Ne-am despărțit cu doar câteva zile înainte de Crăciun. Aș fi vrut să-i cumpăr un fular din acela lung de peste un metru și pufos și să i-l ofer cu un mesaj specific: „Să-ți tină căldură atunci când eu nu sunt lângă tine.” I-ar fi plăcut asta.

Zilele au trecut iar pe mine m-a apucat răsăritul de Crăciun la munte la Vrâncoia alături de cei mai buni 3 prieteni ai mei. Am petrecut împreună ajunul Crăciunului, probabil pentru că împărțeam, la momentul respectiv, povești asemănătoare; Adrian „șoferul” nostru s-a despărțit de iubita lui după un an și jumătate de relație, Cosmin s-a despărțit de încă o fată oarecare, dar asta e Cosmin și n-ai cum să nu te obișnuiești cu el, iar sora lui Adrian, deși singura fată, pe deasupra neaccessibilă, a devenit ca și sora noastră.

Și așa am tot petrecut, din bar în bar, din crășmă în crășmă <Săracul Adrian; n-are voie să bea>. La un moment dat, am luat-o și pe Mihaela cu noi să dăm un tur până la Mărășești - s-a integrat perfect în grupul nostru dependent de GPL.

-Acum de ce ne oprim? Serbăm momentul venirii la Mărășești?

<Normaaaal!> Deodată am scos din „rezervele” noastre: o sticlă imensă, pe jumătate goală, de Cola, o pungă de covrigei, jumătate de pungă de semințe, un pachet de Kent, care m-ai avea și uite așa ne-am început mica petrecere la minus 20 de grade în parcarea unui restaurant, probabil închis.

Cui îi mai era frig? Știi melodia aia? „... Când am lângă mine toți prietenii mei ...” După câteva minute, am pornit înapoi spre Focșani, am lăsat-o pe Mihaela acasă, am mai pus gaz de 20 de Ron și am continuat petrecerea. La un moment dat am ajuns în sudul orașului, la Majestic, la o ciocolata caldă cu scortişoară. Era în jur de 4-4:30 dimineața.

-Ce facem acum?

-Chiar nu știu.

Parcă un val de ușoară tristețe s-ar fi depus pe noi.

-Parcă nu m-aș duce acasă.

-Nici eu.

Primisem deja telefoanele „importante” de la părinții noștri care abia se mai țineau să nu doarmă doar ca să ne ia la o tură de certuri. Și mi-a venit o idee!

-Hai s-o vizităm pe Mimi la țară la Vrâncoia!

Chit că toți au fost de acord și ne-am străduit 2 ore să găsim Vrâncoia și iremediabila intersecție Grumaz pe care n-o vom uita niciodată; și chit că, odată ajunși în Vrâncoia, Mimi a rămas fără baterie la telefon așa că s-a gândit să se întoarcă la somnul bun din care ratase vreo oră. Chit că am încercat s-o căutăm prin sat, chit ca la 7 dimineața așteptăm babele în fața bisericii să le întrebăm de prietena noastră. După ce s-au adunat vreo 10 băbuțe în curtea bisericii care se uitau la noi de parca am fi vrut să omorâm pe careva, a unsprezecea a avut inspirația de a ne spune că, pe lângă 7 fii, șapte munți, Vrâncoia mai are și ȘAPTE sate, așa ca am lăsat-o pe Mimi să doarmă; dar HEI, am prins Crăciunul ÎMPREUNĂ, la munte - cel mai frumos Crăciun din ultimii noștri ani.

Desigur, sub pedeapsa părinților, ne-am permis să mai dispărem în ultima seara de Crăciun spre un prieten în Brașov să bem un ceai, în cea mai ieftină bodegă de acolo - și

singura deschisa la acea ora. Am trecut prin Ploiești unde mi-am vărsat putini nervi <oare pot să le zic nervi?> pe o balustradă de oțel care nu mai părea să fie prinsă în ciment. Am fost, apoi, escortați de garda orașului, afară din Prahova, doar ca să nimerim într-o coadă interminabilă de mașini - un biet muncitor s-a întors din Italia și obosit, s-a ciocnit de o dubă. Dar stai liniștit, am scăpat după 2 ore!

Intrați în Brașov, am luat-o pe un drum greșit și am ocolit vreo oră și uite așa, la 2 dimineața am ajuns la ceaiul ala. Întoarcerea a fost și mai și! Ne-am gândit să recuperăm, s-o luăm direct spre Focșani, prin Covasna; dar pentru asta, trebuia să urcam puțin la munte, PE GHEAȚĂ, abia apoi să coborâm. Foarte proastă idee! Am ajuns să ocolim câteva sute bune de kilometri și s-o luăm pe la Bacău. Totuși am ajuns mai devreme de data asta, la doar 6 dimineața!

Așa că petrecerile au încetat până de revelion când am reunit 10 prieteni buni. S-au mai autoinvitat și câțiva prieteni mai puțini buni, dar, sincer, chiar nu mi-a păsat. Ne-am distrat așa cum trebuie.

Pe la sfârșitul vacanței de iarnă, lucrurile nu au mers tocmai bine. Au reapărut vesti despre Andreea, care m-au făcut să-mi pese ceva mai mult despre ceva prea puțin.

Ziua a opta - 16 ianuarie 2010

Ea a dispărut. Ți-ai alungat toți prietenii și îi alungi pe cei ce vor să se apropie de tine. Știi cu cine rămâi prieten? Cu prietenele ei cele mai bune. Ele vor fi mereu în prima categorie de prieteni din lista ta de messenger. Ele sunt singura punte rămasă între tine și ea; de aceea le vei vorbi mereu cald și întotdeauna te vor calma. Prin ele, vorbești cu ea, cu amintirile ei, cu viitorul ei. Ele sunt totul, tot ce-a mai rămas. Vei avea mereu timp pentru ele, să vorbești cu ele, chiar dacă ele te urăsc, te urăsc întru tot ce ești; te urăsc pentru faptul că tot o iubești, încă poți iubi, dar numai pe ea și nimeni altcineva. Te urăsc să le amintești mereu de ea, să le amintești mereu de ea, căci ele au iubit-o; tu încă o iubești. Te urăsc căci știu că le folosești pentru a fi aproape de ea și nimic mai mult. Dar nu te alungă, întrucât tu ești singura lor punte către ea. Cel mai mult te urăsc că nu o poți dărâma, căci tu ești singurul ce poate face asta.

De câte ori au plâns-o? De cate ori s-au gândit la voi doi? De cate ori v-au invidiat pentru ce ați avut și cât de mult vă urăsc acum? Dă-le pace. Ele nu sunt ea, iar tu nu poți fi ea, nu poți. Nu poți, nu poți să plângi.

Vacanța de iarnă a fost buna cu mine. Chiar m-am distrat și nu țin minte să fi avut vreun regret. Mi-am dat jos toate concesiile și pot spune că am fost destul de relaxat.

Ca să închei vacanța cu bine, am mai ieșit la o ultima bere cu un grup vechi, grupul trupei Plug-in Roll. WASDE sunt eu acum, iar „eu” nu alcătuiește un grup oricât de bine aș cânta la bass sau oricât de bun organizator aș fi. Cum Adrian a plecat înapoi la facultate la București, distracția nu s-a mai putut ține din lipsă majoră de oameni! Așa că hai să văd ce s-a mai ales de grupul ala de puștani, cei care au trecut, în sfârșit, la liceu.

Ne-am întâlnit în Times, localul lor preferat. Surprinzător, m-au primit cu brațele deschise; s-au bucurat toți să mă vadă, toți băieții au dat mână cu mine și toate fetele m-au sărutat pe obraz. Întâlnirea se arată promițătoare.

-Salutare George!

-Salut salut!

-Noroc George!

-Noroc ... George Vlădescu!

George Vlădescu este unul din chitariștii din Plug-in Roll - acum într-a noua - care a cântat și cu mine, când eram în acea trupă și a avut marele nenoroc să-l cheme ca și pe mine, întrucât, de cate ori făcea unul dintre noi ceva greșit la repetiții, iar el se mai găsea să ne corecteze, eu am început să-i spun pur și ironic „George mic!”. Apoi a avut și mai marele nenoroc de a se numi și Vlădescu (nu suna amuzant?), iar eu să aflu asta.

De atunci, de cate ori ne întâlnim, ne înfățișăm niște chipuri serioase, ale unor oameni de afaceri deținători de mari imperii aflate în concurență, iar eu sparg gheața cu „George Vlădescu!”. Mai răspunde și el cu „George mare!” sau „George, bassist incredibil ce ești!”, dar asta nu mă face să mă simt decât bine - acum că am învățat să cânt bine la bass.

-Ce mai faci George Vlădescu ce ești?

-Bine ... George Flavius!

Ah! A găsit ceva nou ...

-George mic, dă-mi și mie o țigară, te rog!

... dar Elisa, o amică din grup, i-a stricat repede momentul de triumf.

M-am înscris și eu în discuții, amintiri, povestiri. Fete și băieți de-a noua apăreau continuu; se mai așeza la masa și câte un băiat de ultim an de liceu, dar doar din cauza vreunei legături cu vreuna din acele boboace.

Însă un cuplu a fost și încă este simpatic: Dana și Răduț. Dana și Răduț sunt doi copii în primul an de liceu ce nu mai știu cum să arate lumii iubirea lor. Răduț este un nou chitarist în trupa Plug-in Roll și destul de bun pentru vârsta lui. Răduț a avut o chitară clasică ... a avut; până s-o enerveze pe Mimi - care este și ea într-a noua, dar cu totul specială! În momentul acela, Mimi a avut grija să aibă instrumentul atât de aproape de mintea lui, încât, pentru câteva minute bune, a avut chitara peste tot în jurul lui și un cucui incomensurabil. Dar stai liniștit! Răduț are acum altă chitara clasică ieftină și o chitară electrică destul de bună, pentru trupă.

Despre Dana nu știu chiar atât de multe. Cică m-ar fi urmărit la un cenaclu literar școlar, din care făceam parte ca membru „dinozaur”. Apoi s-a combinat cu Răduț. Răduț are cam 35 sau 40 de kilograme, însă ea este dezvoltată normal. De fiecare dată când îi văd, ea emană o imagine de pisicuță dominatoare. Când ea îi spune lui Răduț „Sărută-mă!”, tot ea sa urca efectiv pe el și îi arde o limbă de nu mai poate respira. Acum am apărut eu în peisaj. Este cam speriată de maturitatea mea.

În afară de acele momente „incredibile”, ei sunt destul de copii; zâmbesc, fac glume infantile, râd.

La doi copii mai încolo, se joacă șah. Uau! Șah! N-am mai jucat șah de o grămadă de ani! Trebuie să mă înscriu și eu la rând. George mic s-a întâmplat să vină cu o altă gagică cu care era și el ocupat. Câteva fete stăteau în jurul unui capucino cu frișcă, așa că m-am dus la grupul de băieți „intelectuali”. Am făcut cunoștință și mi-am așteptat rândul.

Primul meu oponent a fost cel mai slab, dar, probabil, cel mai entuziast să învețe. O mutare îi lua probabil 5 sau chiar 10 minute. Oare ce i-o fi în minte? Parcă ar fi speriat de orice mutare și aproape că transpira de fiecare dată când vede ce greșeli face. Este chiar atât de important pentru el să câștige ceva în viața lui?

Pe atunci nu m-am gândit la asta; doar la distracție. După vreo lungă jumătate de oră, am câștigat. Apoi a mai urmat unul și încă unul și încă unul.

Am atras privirile celor din jur. Cuplurile erau la aceeași masa cu noi, iar fetele ne priveau de la distanță, sorbindu-și în continuare capucinoul amăru.

La un moment dat apare și Mimi în local. Eu și oponentul meu nu am privit-o. Deja îmi cunoștea stilul după cât m-a privit jucând și avea de gând să-mi afle maleficul plan de joc! Iar eu pur și simplu mă prefăceam serios ca să nu-l jignesc. Toate fetele s-au sculat s-o întâmpine pe Mimi.

-Shhht Mimi că avem un joc important aici!

-Da! Îl bat pe George la șah!

-Sau el te bate pe tine, spuse Răduț într-un zâmbet larg.

-Huh?! Răspunse și Mimi nedumerită.

-Stai jos și privește.

-Ok.

Deja se făcuse târziu și cel puțin 2 ore de când nu m-am mai ridicat de pe locul asta. Un domn mai în vârstă cu aspectul unui gânditor german din al doilea război mondial a început să-mi privească partidele și mi-a făcut semn la un moment dat că ar vrea să jucăm. Am zis Ok și i-am răspuns printr-un semn de accept.

Am terminat o a treia rundă cu unul din băieții de acolo și a urmat domnul respectiv. Ne-am făcut prezentările, înșă nu-i mai rețin numele și din păcate, nu l-am mai văzut de atunci.

L-am analizat cu o primă vedere. Părea să aibă anumite probleme de dicție și vedere. Prima rundă am jucat-o cu piesele mele favorite, negrele. În local era deja un mediu mai întunecos, iar el chiar dădea semne că s-ar chinui să vadă. În mai puțin de 2 minute de joc plin de adrenalină, el și-a pierdut regina, moment în care și-a răsturnat regele. Mi-a spus de problema lui de vedere și m-a rugat să-i cedez lui piesele negre. Am zis Ok. Într-adevăr, unul din motivele pentru care joc de obicei cu negrele, este pentru că se pierd în ansamblul combinației de pătrățele albe și negre de pe tabla și îmi oferă un mic avantaj.

Domnul joacă foarte bine, mai bine ca mine, dar nu am arătat asta amicilor mei care acum erau unul peste altul în jurul nostru fără să clipească măcar. M-am simțit ca pe scenă. Trebuia să dau ce am mai bun. Așa că am jucat cu aceeași deschidere cu care am jucat și cu amicii mei. Nu știu exact dacă are un nume, căci mi-am format-o eu pe vremurile când mă învăța tata să joc, dar tot el mi-a spus că s-ar numi „deschiderea indiană” - cei patru pioni din mijloc ieșiți în atac o pătrățică sau două, nebunii în fața regilor, iar caii înaintați în diagonala apărării nebunilor. Este deschiderea mea preferată deoarece, în primele 8 mutări adversarul nu are multe șanse să facă un atac, iar după ce completezi deschiderea, toate piesele sunt apărute de cel puțin alte două piese, iar tu ești liber să faci o rocadă mică, dacă adversarul înaintează spre rege.

Jocul a ținut ceva. Am tot făcut schimburi de regine, nebuni, pioni. Ne-am amestecat piesele într-un stil în care toate să rămână apărute, dar și în atac. Ne țineam unul pe altul din șah în șah, din capcană în capcană, din amenințare în amenințare. Acum nu există „să nu fim atenți”. Eu îi vizualizam următoarele 3 mutări și el știa asta. Înșă nu am trecut cu vederea faptul că îmi știe următoarele 5 mișcări. Aveam de gând să pierd cu grație. Probabil că cea mai mare insultă pentru un jucător bun de șah, care ți-a făcut

onoarea de a te provoca - deci te crede cât de cât bun - este să pierzi intenționat, chiar dacă știi că e mai bun ca tine.

Nimeni, dar nimeni din jurul nostru nu respira măcar! La un moment dat chiar am crezut ca intru în avantaj cu o tură cu care aveam de gând să intru în pionii din fața regelui lui, dar mi-a șters zâmbetul ascuns de pe fața cu un șah de la nebunul lui, cu amenințare la tura mea frunțasă. Cum nici eu, nu a iertat nimic. Mi-am pierdut tura, moment în care am fost curățat de celelalte piese, care acum nu mai erau atât de bine apărate. Și-a luat revanșa, după care, amândoi ne-am arătat respectul unul de altul printr-o strângere de mână.

Mediul este prea intens aici. Trebuie să mai hoinărim și prin alte localuri.

Ne tot plimbam pe străzile înzăpezite ale bulevardului când Alina, fata fițoasă din grup, ne-a sugerat o cafenea mai scumpișoară, dar în care nu am apucat să intru până atunci. Cum era și prietenul ei molatic de față, nu am prea avut ce alte decizii să luăm - când doi vor un lucru, deja sunt prea mulți. Alina este o fata curioasă. Acum un an, când abia mă despărțisem de Larisa ... de fapt nu! De cu vreo 2-3 luni înainte de acel moment, am reluat legăturile amicale din școala generală. Eram membri ai unui cenaclu literar organizat de profesoara noastră de română (cel menționat mai devreme) și pot să spun că eram printre preferați, eu cu poeziile mele romantice, mereu adresate unei fete din Botoșani după care eram topit, iar Alina cu reviziile de ordin militar a mai multor cărți. Pana ce am terminat școala, membrii cenaclului s-au înmulțit. Apăreau copii de la școli de care nici nu știam, doar de curiozitate, ori să devină „celebri” cu vreo poezie inspirată sau forțată. Unii s-au plictisit repede, dar mulți au rămas. După puțin timp, întâlnirile cenaclului s-au mutat în sala mica din Ateneul Focșaniului. Deși sala este cu mult mai spațioasă decât o sală de clasă, uneori părea că abia încăpeam și acolo. Acțiunea doamnei profesoare a atras atenția mai multor profesori din oraș, apoi chiar și liceelor. Nu a trecut mult până când jumătate din sală avea să fie ocupată chiar de liceul meu - studenți de toate clasele, de la a noua până la cei de a XII-a. Adevărul e că mereu am făcut reclama la orice acțiune plăcută mie, iar pentru aceasta nu mi-a fost greu deloc.

Prin clasa a X-a au început construcțiile de reamenajare a parcului central (Piața Unirii); prin centrul lui este amplasat și Ateneul, motiv pentru care, ședințele noastre au încetat o perioadă. Apoi, desigur că după numai câteva săptămâni prin care cel mai frumos parc din oraș a devenit o gheenă, s-au descoperit câteva morminte antice pe care nu le-a văzut nimeni înafara supervizărilor proiectului, așa că lucrările au încetat pentru mai multe cercetări care, desigur, au costat zeci de mii de lei (noi). Nu cred că are rost să spun că parcul arată ca acum 2 ani; și cenaclul a dispărut din lista noastră de activități.

Oricum, prin acest grup al meu de prieteni, am reluat legăturile și cu Alina. Ne-am mai plimbat, ne-am povestit ultimii ani de viață, iar despărțirea mea de Larisa i-a dat o ocazie să-mi mărturisească dragostea ce mi-a purtat-o încă de pe vremea cenaclului! M-a șocat puțin, dar m-a și iritat. Adică ea 2 luni a urmărit asta? Drept că încerca să-mi bage tot felul de idei stupide despre acea relație la distanță, dar nu am băgat-o în seamă; nu am știut să citesc mesajele ascunse. Acum o vad cum se ține numai după mine, însă sunt prea drogată și mult prea beat de amărăciune cât s-o alung sau să reacționez cum ar trebui. Nici nu știu ce am gândit sau ce ar fi trebuit să gândesc.

Compania, într-adevăr nu-mi strica. Eram în starea aceea în care să fiu conștient că mi-aș putea face rău și am nevoie de cineva lângă mine care să aibă grijă să-mi spună când depășesc linia. Totuși se vede clar că vrea mai mult, mult mai mult. Simțeam nevoie

să mă descarc cuiva, dar am ales foarte prost să mă descarc ei. A profitat de asta să-mi scoată la iveala toate sentimentele și emoțiile. Le-a folosit pe toate să mă înmoaie.

Nu-mi vine să cred ... M-am tot întâlnit cu ea, cred, încă 3 luni. Nici măcar nu găseam rostul să caut pe altcineva. Dar ceva mi-a deschis ochii într-o seară. Ne plimbam prin Bălcescu - cel mai mare parc din oraș, de asemeni foarte intim seara - și am zis să bem un ceai în restaurantul de acolo - strategic denumit „Intim”. Cred că pentru prima dată în 3 luni am ales să beau altceva înafară de bere. Era destul de frig afară, iar ceaiul ne-a prins numai bine.

Puțin mai treaz, am început să îi dau o oarecare atenție și Alinei care se tot chinuia să converseze cu mine toată seara. Atunci am auzit replica ei, pe care o țin minte întocmai și azi: „Ce fraier ești că nu ai mai stat cu mine pe bancă. Eram gata să ți-o sug.”.

Cine este individa asta?? Ce dracu ar fi putut ea sa vrea de la mine?? Stă în fața mea cu o figură sobră și îmi spune că vroia să „mi-o sugă” după ce s-a prefăcut că mă consolează 3 luni de zile? Cât pot sa fiu de ... Trebuia pentru o zi măcar să nu fi băut c...tul ăla de sifon cu alcool denumit bere și poate că aș fi realizat asta mai din timp. Atunci poate că nu aș fi lăsat-o s-o sune pe Larisa de pe telefonul meu să-i spună să mă lase în pace sau mai știu eu ce; și poate că Larisa nu ar fi tras concluziile pe care le-a folosit împotriva noastră. Du-te dracului de nenorocita ce ești!!! Lasă-mă în p..da mă-tii să fiu în pace; să mor chiar, dar nu cu gura ta pe mine! Scârb-o!

Gânduri-le îmi explodau în cap. Dar nu i-am zis nimic. Știam doar că va fi ultima noastră întâlnire, ceea ce a și fost. I-am ignorat telefoanele desperate pentru următoarele câteva luni, după care am scăpat, în sfârșit de ea, dar ea nu de mine. S-a tot cuplat cu diferiți amici din acest grup ca să mă facă gelos, iar eu i-am dat pace. Oricum nu mai aveam vreun interes.

Am intrat în acea cafenea și ne-am așezat în jurul a doua mese. Cei mai mulți au luat loc la o masa mai mare unde au început să joace cărți. Eu nu am avut chef, mai ales ca a fost și o seară destul de obositoare; acum vreau doar să gust o bere bună cu un pachet de Marlboro și să mă relaxez. Am luat loc la o masă mai mică unde mi-a ținut companie un amic nou din gașcă: Doru. Ca de obicei, am făcut cunoștință repede cu el, să evit jena, și am început să mai povestesc una-alta, doar de dragul conversației.

A început și el să povestească câte ceva. S-a lăudat cu nu-stiu-ce firmă de îmbrăcăminte a tatălui lui, cum și el a început să muncească acolo, pe post de supervisor; despre cum câștigă o mulțime de bani din asta plus din mica lui „afacere” personală cu haine originale aduse din Italia și Anglia spre a fi vândute în România la prețuri mai mici. Apoi a început să-mi povestească câte face el cu toți banii aceia - sparge mii de euro la cărți, de multe ori și câștigă, face tot felul de călătorii și excursii unde se cazează mereu la un hotel separat de restul lumii. Își mai schimbă scuterul de câte ori găsește unul mai bun și cică face rost și de un motor la preț redus, câte odată, pentru a călători cu un văr de-al lui.

M-am uitat cam câș la el ... El tot povestea niște lucruri care totuși necesită timp și bani, timp și bani pe care nu mulți au în perioada aceea a adolescenței. Am făcut și eu multe în anii mei de liceu, dar erau ceva mai legale și nu aveam nevoie de atâția bani. Și nici nu am simțit nevoie de aceste lucruri, dar au fost, totuși, acțiuni pline de adrenalină. De ce exista gândurile astea? Chiar sunt atât de importanți banii? Au și ei importanța lor,

dar chiar sunt atât de importanți? Trebuie să mănânci neapărat caviar și ouă de țestoasă la fiecare masă și să te speli pe mâini cu șampanie Crystal⁴?

-Meștere ... da' tu câți ani ai?

-17. îmi spune el cu un zâmbet ușor.

-Și când ai avut timp să faci toate astea?

-Păi ce altceva sa fac?

-Măi, nu știi, dar pana la 17 ani ... chiar m-ai lăsat mască!

-Păi măi; la 16 ani am început și eu liceul da? Ei de atunci ...

-Deci tu ești într-a X-a acum??

-Da mă.

-Și CÂND ai avut timp să faci toate astea?

-Până acum mă!

-Și de unde ai atâția bani??

-Păi nu ti-am spus?

Nu știam dacă să fiu uimit sau să mă uit în continuare strâmb la el. Dar am zis hai să joc și eu! Atunci am făcut, probabil, a doua cea mai mare prostie a mea. Am trădat o încredere ce, acum, a lăsat o persoana vulnerabilă.

-Maestre, zic eu cu un rânjel pe buze, dacă nu te culci cu o femeie căsătorită, tot nu faci nimic! am ripostat eu bucuros în timp ce mai trăgeam un fum.

-Ce te face să crezi că nu am făcut?

Mi-am zis <<Uau! Tipul ăsta chiar vrea să se joace! Ok!>>

-Ok, asta chiar nu cred.

-De ce nu, mă?

-Dă-mi un nume.

M-am gândit că se va retrage așa că am insistat, fără să mă opresc, cu gândul să-l momesc cu o minciună.

-Hai, zi-mi că îți zic și eu după aia.

N-a avut niciun moment de ezitare!

-Ganea.

Țigara mi s-a oprit fix în fața buzelor.

-Și mai cum?

-Andreea. Ganea Andreea.

Fața mi-a înlemnit. Tot trupul mi-a rămas țeapăn. Țineam acum țigara deasupra scrumierei, căci nu mai aveam putere să îmi țin mâna ridicată.

Am avut apoi un moment de gândire. <<Ce dracu.>> Se poate să fi auzit sau să ne fi văzut undeva? Am vorbit cu ea la telefon vreodată cu vocea ridicată în preajma cuiva? Nu. Am fost foarte discret. Am avut mare grija și nu am făcut-o pe nebunul cu ea decât când eram sigur ca totul e ok. S-o fi auzit pe ea totuși? A avut ea oare momente de neatenție?

-Tu?

Vocea lui a pătruns fumul de țigară și m-a trezit.

-Scuză-mă puțin; la ce liceu ești?

-O cunoști pe Ganea?

-Parcă am auzit ceva ... este cumva o profesoara de ceva?

-E profesoara mea de muzică.

Nu se poate așa ceva. Imposibil. Mi-ar fi spus. Nu sunt o simpla țintă.

-Hai mă omule; ce să faci tu cu o profesoară de muzică?

-Da, mă. Am fost anul trecut într-o excursie undeva la munte în nordul României cu clasa, organizată de ea. Stai să-ți povestesc.

<Clasa a noua? Cu o femeie de 37 de ani? Fii serios!>

-După ce ne-am plimbat, cu toata lumea, peste tot și am petrecut și am băut ... și băi am băut și eu vreo 4-5 beri, și toata lumea trăgea la bere, mai puțin fetele, care, eh ... mai cu suculețele. Dar, mă, și profesoara știa să se distreze; cre'că a băgat în ea câteva Jack-uri. Si ...

-Hai mai; pleacă de-aici.

-Stai mă, să-ți spun ... Deci; am petrecut noi ce-am petrecut, apoi obosesc și eu, că na, nu cred că dormisem de cel puțin 24 de ore. I-am lăsat pe ăștia să se distreze la vilă, pensiunea aia, ce era ea, unde eram cazați, iar eu m-am dus să mă cazez la un hotel fix lângă pensiune, pe undeva. După ce m-am cazat, m-am dus să beau o cafea și să fumez o țigară. Când m-am întors, gata să mă bag și eu în pat, văd că cineva face duș în baie. Și cine crezi că iese de acolo în halat? Ganea mă. Vorbesc Serios, să mor eu! A doua zi mi-a zis recepționera că întrebase o profesoară de mine, care s-a prezentat a fi diriginta mea, așa că îi dăduse cheia de la cameră.

Eu, deja, nu mai schițam nici un gest. Așteptam să-și termine povestea.

-Așa. Și iese Ganea puțin amețită din baie, cu zâmbetul ei veșnic și mă sărută. Apoi își da femeia halatul jos, mă dezbrăca și pe mine și se urcă direct pe mine, în pat. Băi și să mor, ce sex mi-a tras! M-a enervat, doar, că nu m-a lăsat să-mi pun prezervativ; mi-a zis că ia anticoncepționale.

Jumătate din țigară se făcuse deja scrum. Trebuia să zic ceva.

-Mamă, și știi ca unele mai au vrăjeli în ele; de exemplu a mea îmi spunea că e prima data când își înșeală soțul și chiar făcuse panaramă până s-o conving să vina în apartamentul ala, pe care găsisem și eu.

-A, da și la mine la fel; că nu și-a mai înșelat soțul vreodată și că e nefericită, că nu are grija de ea ...

- ... și o neglijează și nu-i pasă de ea ...

-Corect. Da' se vedea după fata ei că-i curvă.

-Toate sunt curve, frate, ce să mai ... , îi zic eu mohorât.

-Păi da' nu? Mamă; și își termină Ganea numărul, are grija de mine noaptea și pleacă în miezul nopții de acolo, înapoi la vilă.

-Băi frate, tu vorbești serios?

-Da mă.

-Vezi că iau în serios chestiile astea.

-Da mă! Ce vrei să-ti spun acum; ce mașină conduce? Sau pe ce sân are o aluniță? Numai pe p..da n-are.

Ce fel vorbește ... Sunt eu de comparat cu băiețașul ăsta? Ce-o fi fost în mintea profesoarei?

-Da', stai liniștit, mă, că tot liceul a luat-o la rând. Cel puțin ăștia de-a unș'pea și a doiș'pea stau la coadă la ea. Sau îl știi pe profesorul ăla de geografie, Stan?

-Cred că da. <Cum să nu-l știi; doar a stat la fiecare repetiție cu ochii pe Andreea până în ultimul moment, când mai rămâneam doar eu cu ea și încă un profesor îndrumător mai tânăr care era responsabil cu echipamentul. Și i-am citit și gelozia când

flirtam cu profesoara - în joaca, cum ziceam noi - de față cu ei, iar ea îmi răspundea neîntârziat la flirturi.>

-Ei, și cu ala s-a culcat. Și cu un profesor mai tânăr.

Vorbește el la vrăjeală?

-Dar de unde știi totuși?

-Păi când stau la o cafea cu unul, altul sau cu cate un profesor, despre ce crezi că vorbim? Și oricum, chestiile astea se află repede.

Trebuie să ... trebuie să fac ceva ... trebuie să mă conving. Prefăcându-mă că mi-ar fi vibrat telefonul, l-am scos din buzunar și am început să-i scriu un mesaj. Chiar nu mai țin minte dacă i l-am trimis pe numărul știut doar de noi sau pe cel de zi cu zi. Cred că i l-am trimis, totuși, pe cel obișnuit. Era de acum seara și cine știe unde își ascunse telefonul secret.

Am pus multă furie nepăsătoare în mesaj. Doru vorbea continuu și povestea despre profesoara. Cred ca la un moment dat a și schimbat subiectul. Cât să mă conformez, mai afixam un zâmbet din când în când și îi mai puneam o întrebare simplă, să-i mai arat că sunt uimit: „Cum așa?”, „Pe bune?!”, „Și ce s-a mai întâmplat?” Oricare din ele era de ajuns cât să îmi mai continue o laudă cel puțin zece minute. În același timp, era de ajuns să pot „citi” mesajul acela lung de pe telefon și să mai verific alte numere. L-am scris încet, cât să nu se prindă și să pornesc o discuție inutilă: „M-ai mințit și am să te distrug”

Gândurile îmi erau împărțite. Pe de o parte, mă gândeam că, dacă e adevărat, chiar am chef să-i distrug viața, doar cât să mă simt eu bine. Cu orice accept să fiu mințit, dar nu cu moralitate. Asta este deja ipocrizie și deja, nu meriți să mai trăiești. Plus că nu mi-ar fi greu s-o demasc. Să fac într-un fel să las directorului liceului, sau, mai bine, soțului ei un plic cu discuțiile noastre de pe messenger printate. Cele din primul week-end au fost cele mai picante și ar fi fost de ajuns.

Totuși, eram atât de calm. M-am simțit ca și când nu mi-ar mai fi păsat de nimic. Nu mă cuprindea nici un sentiment. Dezgustul față de femeii îmi era atât de puternic, încât l-am scuipat. Acum am o asemenea mizerie, încât ceva bun în turnul meu de fildeș chiar nu ar strica; chiar dacă ar fi să fie sângele unei femei.

Pentru un moment nici nu mi-a păsat care era să fie adevărul; Larisa, Andreea, mama mea, tatăl meu obsedat sexual, fratele meu lipsit de cultură, colegii mei retardați mintal din generală, colegii mei nesociali de liceu, toate curvele și panaramele care și-ar lăsa pantalonii în vine doar pentru a fi băgate în seama, toata crima și ura care ne conduce și toată lipsa totală de interes ... totul își bate joc de noi. Totul ne distruge viața. Totul mi-a distrus mie viața; pentru că 18 ani sunt o viață, sunt 18 ani în care poți face multe și poți afecta pozitiv mulți oameni. Eu în ultimii 4 ani am atins mai mulți oameni decât au atins toți ceilalți de vârsta mea sau, probabil, decât voi mai fi în stare să ating de acum încolo. Dar totuși, mulți s-au găsit să mă chinuie, să mă secătuiască. Apoi s-au arătat satisfăcuți. Chiar așa e? Chiar simți plăcere să chinui un om, un OM! Un om viu ca și tine, care este compus din aceleași lucruri ca și tine, din oase lipsite de calciu, organe slăbite de vicii și piele plină de mizeria din jur; dar cu voință. Un om care gândește, care învăță ... ca și tine. Chiar vrei, chiar simți plăcere când distrugi un om?

Știi, mă întreb oare cum e sa faci rău cuiva. O fi bine?

După 5 minute de laudă, primesc un sms. Este de la ea.

-Am primit un sms. Doua secunde, te rog.

-De la cine e? Întreabă el ușor suspicios, trăgând din Dunhillul lui. L-am mai întrebat câte ceva despre Andreea - Ganea, după cum îi spunea el - și m-a văzut cum îmi tot butonam telefonul.

-O admiratoare; știi că ți-am spus despre fata aceea de la Oradea, cea care vrea să-i fac un portret.

-Ooo, da' vad că n-are stare.

<N-ai tu stare. N-am eu stare. N-are nimeni stare acum.>

„Calmează-te te rog și spune-mi ce s-a întâmplat” Ce s-a întâmplat. Uau. Abia acum stau și realizez „ce s-a întâmplat”. Ce s-a întâmplat? Ceva mi-a pocnit în cap. M-am gândit ce să fac; știi ce să fac. Doamna profesoara trebuie și poate fi momită. Doamna profesoară trăiește prea bine. Cu doamna profesoară se poate juca!

„Lasă că ne întâlnim noi și purtăm o conversație față în față.” De ce nu? E singurul mod prin care se poate afla adevărul. Nu are timp să mintă. Ai urmărit vreodată serialul „House MD”? Să-ti explic, pe scurt, ce mentalitate are personajul principal. Personajul principal este un doctor care nu își consulta niciodată pacienții; își pune doctorii stagiaari s-o facă, apoi îi transmit lui simptomele pentru a gândi ce boli ar putea avea. Și a fost întrebat de mai multe ori: „De ce nu îți consulți niciodată pacienții?” „Simplu; dacă nu vorbesc cu ei, nu mă pot minți, iar eu pot gândi.

Adevărul este că toata lumea minte. Și fiecare are un motiv să mintă. Eu mint ca să nu fiu mințit. De fapt, fiecare are o tehnică de a se apăra, în același timp, de minciună; eu o lovesc cu ce o doare mai mult. Doctorul House se folosește de oameni ce nu-și permit a-l minți. Tu de ce minți? Știi că minți; poate minți fără să îți dai seama de acum, așa că gândește-te bine: de ce minți?

„Nu pot acum, așa ca te rog spune-mi ce ai pățit. Sau vorbim pe mess, dar nu mai am IDul tău :(”

„Nu mai știi să ceri ce îți dorești? Ne întâlnim în zilele următoare”

Am mai fumat, cred că, 10 țigări așteptând să treacă timpul mai repede, să pot pleca acasă. Doru mai pălăvrăgea despre câte o aventură de-a lui în care a pierdut sau a câștigat mulți bani și mă mai întreba cine îmi tot trimite mesaje, mesajele profei care, de acum, deveneauperate: „Te rog zi-mi ce s-a întâmplat” „De ce îmi faci una ca asta tocmai acum?”. Nu am avut nici un interes de a sparge gheata tocmai atunci, tocmai prin mesaje. Nici, de sunat, nu am vorbit la telefon, pentru ca era seara și ar fi pus bărbatul ei întrebări; ar strica tot amuzamentul meu. Am sfârșit, totuși, prin ai afla adresa de mail privată: andra.2005@gmail.com. „Andra”? Doamna profesoara umblă sub pseudonim pe internet? Inteligent. A rămas să vorbim prin email până ne întâlnim; să ne întâlnim, desigur, în mașina ei, într-o parcare izolată, ca în vremurile bune!

Scrumiera s-a umplut, pachetul meu cumpărat acum 2 ore s-a golit, iar „cei mici” s-au plictisit de jucat cărți și de băut shakeuri. Este timpul să plecăm acasă.

Mă doare inima. Am fumat prea mult. Nici nu îmi mai contează ce s-a mai întâmplat în drum spre casă; blocul meu era oricum aproape, și nu mă mai puteam gândi la nimic, în acea ora.

Când am ajuns acasă, am găsit un mail de la ea pe adresa mea obișnuită. Era un ultim mesaj prin care sa se asigure ca nu fac ceva greșit, indiferent de ce aflasem. I-am răspuns prin a-i da adresa mea de mail privată, cea pe care o verific mai des. Adresa este înscrisă, desigur, sub un pseudonim: Anton Melgund. Asta nu a trezit vreo reacție

neobișnuită din partea profesoarei. Mi-a dat un mail pe adresa aceea, apoi ne-am dat noapte buna, deși nu avea să fie.

Experiment de candoare feminină

Etapa întâia - Incipitul

Gândul mi-a venit aproape instantaneu. Totul a pornit de la „cum o fi să faci rău cuiva?”. Să fac rău cuiva care merită. Să fac rău unei profesoare infidele, pedofile și ipocrite.

Am tot insistat să ne întâlnim față în față să discutăm despre ce mă apasă, cu un motiv. Aveam de gând să înregistrez conversația, în care s-o fac să spună cât mai multe. Apoi o șantajez. Nu, nu te gândi la prostii; nu am avut de gând niciodată să-i cer bani sau favoruri sexuale. Am avut de gând s-o pun să facă lucruri simple. Am vrut s-o pun să-și repare cele trei greșeli. Da, societatea poate că a distrus-o; a dat în viață numai de șefi porci care nu vroiau decât o secretara blondă și nu și-a dorit decât să facă ceva cu viața ei, în plan profesional. Viața i-a tras-o, dar nu ne-o trage, oare, la toți? Problema este că unii găsesc, în asta, motiv să ucidă. Eu, deocamdată, am ajuns la stadiul în care cercetez acest temei.

Trei lucruri aveam în plan pentru ea: să îl părăsească pe artist, „marea ei dragoste”, să nu-și mai înșele soțul cu vreun elev, sau mai știu eu cu cine și să-și învingă frica de societate. Am avut eu, oare, de gând s-o transform în mine? Poate nu eu cel de acum, dar cel de acum câțiva ani?

Pentru prima cerință, o dovadă nu ar fi fost greu de obținut. L-ar fi putut suna de față cu mine să-i spună asta, sau să îi urmăresc odată când ar fi să se întâlnească; nu ar fi fost problemă. A doua cerință este mai șubredă, dar vorba lui Doru: „chestiile astea se află repede”. Și ce dacă soțul ei a obosit de-a lungul timpului? Știi de ce uneori bărbații nu mai dau atâta atenție actului sexual? Pentru că nu li se mai acorda atenție; atenția femeii se risipește în alte părți. Bărbatul conștientizează asta și de la un moment dat, efectiv, nu mai simte acea prezență senzuală din partea ei, cu care era obișnuit. Să-i dea mai multa atenție; să vedem ce se întâmplă!

A treia cerință ar fi cea mai interesantă; de asemeni un test pentru ea, în urma căruia ar ceda sau ar ieși învingătoare. Cu toții avem perioada noastră de paranoia, când avem impresia ca suntem urmăriți peste tot și suntem total privați de libertate. Doamna profesoară trăiește sentimentul acesta la modul cel mai exagerat. De ce să nu mă joc cu asta? O data pe săptămână, seara, o scot în oraș la un suc sau un ceai, ceva. Stăm, vorbim, ne bem ceaiul, apoi se poate duce liniștită acasă. Atâta timp cât ajunge până în ora 8, soțul nu pune întrebări și toata lumea e fericită.

Șantajul este cel mai simplu. Am decis că dacă soțul ar afla, situația ar fi cea mai colorată; de faptul acesta aveam de gând să mă și folosesc. Inșă nu cred că aș fi făcut-o

decât în cazul extrem în care s-ar fi dovedit a fi o cățea nenorocită în tot sensul expresiei. Nu știu cum aș fi ajuns la acea concluzie, dar cum nu știam că voi ajunge în această poziție, nu mai puteam fi sigur de nimic. Toți așii să fie la mine!

Etapa a doua

Dragobete e pe 24 februarie? Dacă da, astăzi este ziua de după dragobete. Încă o zi pe care nu am sărbătorit-o pentru că nu am avut cu cine și care nu a meritat. Astăzi este o zi total ... nu știu cum s-o numesc, pierdută, mohorâtă, lipsită de scop. Am petrecut o dimineață plictisitoare și lipsită de merinde la liceu. Apoi m-am certat o după amiaza cu maică-mea să îmi permită să petrec o seară în Times. Am plănuțit cu doua găști dintr-ale mele să petrecem în seara asta acolo, dat fiind că joia se deschide o sală unde se pot face cântări libere și chiar aveam chef să îmi mai expun melodii învățate la bass, chiar să încerc și puțină voce.

Am dat de doi colegi pe drum. Eu mi-am tot consumat minutele gratuite să mai sun cunoscuți și să vezi ce petrecere încingem! Costi - colegul meu de bancă - s-a pierdut într-o mica treaba. Ok! Se întoarce el. Am rămas eu și Cora. Hai în Times! Am ajuns în amfiteatru, ne-am comandat ceva de băut. O chitară imensa făcută din bastoane din neon colorat domina sala. Lângă ea - un laptop conectat la un mixer și câțiva amplificatori imenși. Uau! Cuvintele sunt de prisos. Am rugat o chelneriță să mă lămurească puțin.

-Auzi; aici se poate cânta la o chitară, ceva?

Mi-a ațintit bassul electro-acustic negru pe care l-am rezemat de masă.

-Se fac și nopți de cântare liberă, dar în seara asta e meciul.

Mi-a aruncat un zâmbet de părere de rău și a plecat. Shit! M-am pierdut. Știi momentele acelea în care îți concentrezi toata energia într-un punct firav, apoi apar prea mulți peste tine și ți-l acaparează? E ca acea senzație când înoți în mare de pura plăcere și deodată te ivește oboseala, dar tu nu ai vrea să ieși la mal căci marea te atrage mult prea mult și vrei doar să mai ramai puțin, deși știi că trebuie să ieși. Și mai rămâi cufundat câteva zeci de minute până te dai bătut și ieși la mal cu atingerea mării ce nu te va fi lăsat toată noaptea.

Au început să apară microbiștii în bar. Se face ora 8. Un grup de cinci amici și-au tras două mese în fața noastră și au început să soarbă ori dintr-o bere ori un ceai. E timpul să plecăm. Aproape că nici nu i-am dat atenție Corei care îmi tot zâmbea drăgălaș și se lupta cu fumul țigării mele.

Să mergem în cofetăria Teatrului. Mâncăm o prăjitură și zicem că mai pierdem puțin timp. M-am chinuit să îmi scot bassul prin grămada de mese, dar am dat peste masa celor 5 amici și i-am vărsat ceaiul celui ce stătea la margine. Am crezut că va ieși urat de tot. Mi-am cerut scuze, am rămas calm, însa tipul părea să fi avut o zi foarte bună. Mi-a zâmbit și mi-a spus că totul e ok. Uau!

Am ajuns în Teatru (chiar așa se numește și cofetăria). I-am luat Corei o Căpșunică, un suc și niște snacsuri (e ca un copil fetița asta. Se bucură la cele mai dulci lucruri), iar eu o Fanta. Am primit câteva telefoane. Fata pe care am cunoscut-o acum câteva zile și de care cred că am prins o atracție, s-a certat cu mama ei și a rămas legată de casă și desigur, prietenele ei s-au dus la casele lor. Inginera chimista plină de entuziasm și chef a ajuns la nu știu ce avocat să rezolve un conflict. O altă jumătate a

găștilor s-a dat dispărută. Colegă-meu Costi, aparent, a rămas fără baterie, deci habar n-are unde să ne găsească. Am încercat, în cele din urmă, s-o sun și pe Mihaela, deși știam că serviciul o obosește mult prea mult în timpul săptămânii. Și am avut dreptate. Și cu acel telefon, am rămas și eu fără baterie.

Am primit un mesaj de la ingineră cum că mi-ar face pe plac, totuși, o oră. Mișto.

Vine 8:30. Teatrul se închide. Cora trebuie să meargă acasă. Ok. Mă duc în Harlem să beau o bere să mă destind. I-am dat mesaj inginerii cum că mă găsește acolo, însa n-am mai apucat să văd un mesaj nici de la ea. Am ajuns singur în Harlem, la bar cu un Ursus și o jumătate de pachet de Parlament lung. Nu era nici chelnerița mea preferată; era colega ei. E și ea o fată drăguță, dar nu am reușit să găsesc vreodată tangențe cu ea. La 9 și 29 de minute, m-am dat bătut și am pornit spre mal. Nu erau mulți microbiști prezenți în Harlem și se auzeau clar melodiile din fundal. Am plecat pe unele versuri de genul „The female is a diva version of a hustler”. Așa o fi? Poate o să caut melodia pe internet ... nu cred.

Mi-am pus bassul în cârcă și am luat-o încet spre casuță. Nu este nici măcar 10 seara și eu m-am certat cu maică-mea să pot sta până la miezul nopții. Ce ...

Vroiam să tip, să urlu! Dar mi-am păstrat calmul de-a lungul bulevardului. În sfârșit ajung la farmacia mare. Încă o trecere și ajung acasă. Dar uite că vad pe cineva! Mărti! (toboșarul trupei 4 zile, una din trupele din concertul din octombrie) Tipul e simpatic și plin de bun simț. Vanitatea „făimei” nu l-a afectat.

-Salut!

-Salut, Paul! (zâmbitor să mă vadă) Ce mai faci?

-Am o seară de ... nici nu mai zic. Tu ce mai faci?

-Păi și eu, de la repetiții, spre casă. (se uită nedumerit la bassul meu) Văd că ești cu bassul ...

-Păi ziceam că dau o petrecere în Times și numai bine că e meciul și am pierdut toată seară.

-Hai să fumăm o țigară dacă tot ne-am văzut.

-Ok. Să zic și eu că mi-ai salvat seara. (hai că i-am zâmbit și eu!)

Am făcut schimb de câte o țigară să încerc și eu un Lucky Strike albastru! Și mi-am exprimat pe scurt nemulțumirile.

-Mamă! Și nici nu e 10 seara!

-E total nasol! Ție ți s-a întâmplat vreodată asta?

-Da. Nu-mi place deloc.

Omul părea chiar fericit că a dat de mine. Parca ar fi luat și el o pauză din rutina de zi cu zi. El e genul de prieten care după ani, va avea aceeași privire să mă întâlnească. Ok. Hai că am făcut ceva și pe ziua de azi!

Știi, încep să gândesc puțin diferit. Multe s-au întâmplat în săptămânile acestea, de când nu am scris o pagină din viața mea de zi cu zi. Să te pun la curent.

Mai întâi - cu profa de muzică ...

Etapa a treia

Acum am înțeles. Știu ce o face pe ea să ticăie. Când te gândești să satisfaci o femeie, te gândești cum s-o faci să ajungă la orgasm. Dar nu și cu ea; să ajungă în acel punct, îi este ușor, să îl dorească numai. Dar ca să o satisfaci, trebuie să-i faci o operă de artă; să-i scrii cartea visurilor ei, să-i cânti balade imposibile și s-o visezi zâmbindă în fiecare noapte, în timp ce o iubești tot mai mult. Așa o satisfaci pe ea.

Zilele astea mă tot strădui să termin de învățat „Sonata lunii”, mult iubita luna a lui Beethoven, mult iubita suită a Andreei. Beethoven a fost dintotdeauna compozitorul meu preferat. Cu fiecare notă pe care a scris-o, a reușit să cuprindă zece sentimente, dar niciodată aceleași. Nicio secundă din baladele lui nu va semăna cu o alta.

Profa mi-a dat un simplu motiv să mă pun într-o asemenea încercare; să învăț o simfonie a lui, hai, doar o mișcare, la bass. „Sonata lunii” (Luna însăși) este mișcarea ei preferată, și printre preferatele mele. „Este preferata mea” mi-a zis și a fost de ajuns să-mi înving aceasta teamă de greu.

Mi-am investit săptămâni întregi în această cugetare a perfecțiunii - o sonată de PIAN a lui Ludwig Van Beethoven interpretată pe instrumentul meu preferat, un bass in 4 corzi, de către mine. Misiunea imposibilă.

„Să mi-o cânti într-o seară, în camera mea, când vom fi plecați într-o excursie cu clasa mea.” mi-a mai spus. M-am oferit numaidecât să vin cu bassul meu electro-acustic, s-o încânt într-un concert în surdină, numai pentru ea. Nu contează munca ce mă așteaptă. Fac față.

Acum, după atâtea luni de tăcere și pauză țipătoare, m-am găsit să pun mâna iarăși pe bassii mei, iubitele mele dragi. Podul ieftin de plastic a celui acustic a cedat și 2 dintre strune vâjâie. L-am ridicat cu puțină hârtie și acum sună ca nou. Corzile bassului meu electric au apucat să se relaxeze după un an de zile în care am învățat pe ele tot ce știu acum; și le-am chinuit cât de mult am putut și cât de tare mi le-au avut mâinile. Acum s-au relaxat; s-au lăsat pe alături și au devenit prea bătrâne să le cant. Mi-am cerut scuze Sofiei (bassului electric) pentru că nu am bani acum s-o înnoiesc. I-am promis s-o mai cânt din când în când să-i arat că o iubesc la fel de mult cât pe Venus (bassul electro-acustic). Le îmbrățișez pe amândouă din toată inima și le reglez pe amândouă să scoată sunetele cele mai dulci. Le șterg de praf, le acordez, apoi le cânt iarăși pe amândouă.

Acum sunt cu Venus în mâini și învăț ultima pagină din „Sonata lunii”, ultima pagină din cele 6 de tabulatură pentru bass. Câtă trudă plină de merinde. Ultima pagină! Îmi trebuie sunetul 24 înspre finalul mișcării. Doamnele mele nu-mi oferă decât 22. 21 îmi sunt de ajuns până acum. Dar îmi trebuie sunetul 24 pentru a atinge perfecțiunea. Îl voi înlocui cu 22 pe moment și voi confecționa o scurta prelungire a gatului pentru a atinge sunetul 24. Nu-mi va fi greu. Ultima pagină!

*

* *

În data de 7 ianuarie a acestui an, am reușit să mă întâlnesc cu ea. A fost o după amiaza de joi, joia de după ce am stat la acea discuție cu Doru. Parcă ar fi fost frumos afară. Nu mai rețin. Eram orbit de o justiție a demenței mele. Încercam să nu vizualizez cum ar fi să decurgă acea conversație. Nu pot să știu la ce să mă aștept. Eram concentrat doar să nu cad în extrema cealaltă, să mă înmoi și să-i spun numele lui sau alte detalii care ar putea să încline balanța către ea.

I-am trimis mesaje încă de la începutul săptămânii care s-o țină în priză după ce mi-a refuzat întâlnirea de luni (de care eram conștient că nu se putea). „Nu am chef să-mi stric toată săptămâna din cauza ta” „Dar ne întâlnim sâmbătă. Atunci sunt libera, înainte să plec la lecțiile de pian, o oră” <<O ORĂ??!! Faci și programare??? O oră??!! Atâta merit?? Luat-ar dracu'!>> „Nu! Nu am chef să-mi stric chiar sfârșitul săptămânii. Găsește o zi mai apropiată.” „Ok. Joi la ora 1, înainte să plec la ore” <<Chiar când scap eu de la liceu>> „Ne vedem joi la 1 în parcarea grădiniței de lângă mine” „Ok. Și să nu crezi că nu mi-am stricat și eu săptămâna”

A venit ziua de joi, mult blestemata zi de joi. Joia în care poți pierde - și piezi - totul. Sunt în drum spre casă. Andreea mi-a trimis deja mai multe mesaje pentru a se asigura că nu uit de întâlnirea noastră. Era ajunsă de 15 minute deja. Este chiar îngrijorată. Nu i-am răspuns la niciun mesaj. Știam că nu va pleca nicăieri și ar aștepta oricât ar fi fost necesar. Dar nu m-am lăsat așteptat. Mi-a lăsat ghiozdanul acasă. Mi-am verificat pentru o ultima dată mp4 playerul chinezesc care a rămas la încărcat toată săptămâna, am trecut de mama și am mers spre locul cu pricina. Pe drum mi-am făcut o mică semnătură vocală; am spus ce urmează să fac, numele noastre și faptul că voi mai asculta înregistrarea acasă pentru a o analiza. Am fost conștient că mă pot pierde în vorbe.

Andreea era acolo. Privea orice trecător venind dinspre blocul meu în oglindă retrovizoare. Avea geamul întredeschis și fuma o țigară. A venit cu șasesute-șaptele ei argintiu (Peugeot 607). A venit cu mașina care îmi place mie. Nu sunt sigur că m-a zărit. Am dat un înconjur prin fața mașinii și am intrat lângă ea.

Cât de ciudat. E prima oară când o văd fumând astfel. Este prima dată când o văd că fumează în mașina ei, mașina pe care soțul ei o miroase de fum de țigară. Iar ea nu a reușit să se abțină. În acea sâmbătă în apartament, părea disperată după o țigară din cauza neliniștii de la început. Mi-a spus că acolo nu se fumează. Am fost puțin uimit, dar nu mi-a părut. „Știi de unde știu?” A început să-mi pese. Cunoaște locul? Familia puștiului e neam cu ea? El e vreun fost elev de-al ei? Asta am și întrebat-o. „Pentru că nu miroase a fum de țigară” mi-a spus. Uau! Și nu a fumat.

Nici mașinile ei nu miroseau; pentru că nu fuma în ele. Cât de straniu.

Avea suportul dintre scaune lăsat; pe el avea răstignită poșeta ei roșie-lăcuită, o poșetă relativ mare și plină.

I-am spus ce aveam de spus, exagerat pe alături. Pescuiam, să văd ce prind. Unele detalii se potriveau, dar prea puține și cu prea puțină importanță. Varianta ei de poveste este că în acea excursie, unui elev i s-ar fi făcut rău și l-a dus în camera lui unde l-ar fi avut în grijă cât regurgita mâncarea și băutura consumată în acea zi.

Nu vreau să dau multe detalii despre acea înregistrare, pentru că, sincer, dacă este s-o folosesc vreodată, o voi folosi în scopuri mult mai inteligente. Acum nu este cazul. Înregistrarea durează o oră chiar în care s-au spus multe. Am întrebat-o și de amantul ei, artistul, despre cum o duce cu el. Nici acum nu era veselă. Mi-a spus că „vrea” să-i facă pe plac. Am întrebat-o dacă își va părăsi soțul pentru el. Mi-a spus că probabil că da. Mi-a spus că vrea doar să fie fericită și s-o lase toată lumea în pace. Mi-a spus că e datoria mea s-o apăr. Mi-a spus acestea cu lacrimi curgânde din ochii ei mult prea candoroși. Mi-a spus toate aceste ultime vorbe cu șiroaie de lacrimi curgânde din ochii ei cercetători ai ludicului pierdut. Am făcut-o să plângă. În schimbul acestui act de cruzime, mi-a cerut

doar numele lui. Nu i l-am dat. Am privit-o doar cum plânge, încercând să-mi ies din această gândire grotescă. Dar parcă mai mult îmi era alimentată.

Am privit-o doar cum are nevoie de și cere ajutor, parcă mie, cu jumătate de gură. Eu aștept să simt ceva ... orice. Dar nu simt. Nu mai simt acea căldură în palme cu care să vindec orice durere. Vreau s-o vindec pe ea? Sau vreau s-o alung? Îmi amintește de mine de cel de acum un an? Îmi amintește de acel cineva de care am tot fugit și de care m-am tot îndepărtat. De ce mai stau în mașină s-o privesc? Vreau să mă îmbrățișez? Vreau sa-mi amintesc? Vreau să mă împac cu mine? Ce dracu' a fost în mintea mea? Ce e în mintea mea?

Am încercat să mă prefac; am încercat să mă comport uman. I-am dat poșeta în spate. S-a mirat puțin. Am încercat să-i ating o mână, să-i țin o palmă în palmele mele. Cât i-am stârnit lacrimile. A pierdut controlul asupra trupului ei. Dorea, dar nu-și putea retrage mâna. I-am masat fiecare deget firav al ei dintre care așteptau să fie chinuite de lemnul lăcuit al clapelor de pian.

„Cine e?” M-a întrebat iarăși. Nu i-am mai răspuns. „Știi, orice a fost sau n-a fost între noi, vreau să rămână ceva frumos, poate. Dar nu, nu vreau, vreau să mă gândesc pentru că nu, nu s-a întâmplat nimic. Orice a fost, o greșeală sau ... „

-Nu a fost o greșeală ...

-Ok, dar nu vreau să devin subiect de discuție pentru tine sau prietenii tai sau oricine ...

Nu am vrut s-o întrerup prea mult. Pe alocuri avea dreptate. Pe alocuri urma să aibă dreptate. De la acea întâlnire, mi-am vărsat doza de furie, în a povesti idila mea prin diverse grupuri de prieteni, poate cu prea multe detalii referitoare la identitatea ei. Surprinzător, prietenii mei au văzut asta, cum am văzut și eu asta la Anton (care îmi dăduse toate detaliile, inclusiv nume, asupra unei relații asemănătoare din adolescența lui) - ceva super tare și bravo mie! Nu s-au chinuit să afle numele ei; doar m-au ascultat cu entuziasm, că am făcut-o și pe asta.

-Mulți se chinuie și visează noaptea cum sa ... ce ai făcut tu. Nu ai de ce să regreti, ai toata viața înainte. Mulțumește-te că ție ți-a reușit ...

<<Ce? Mi se oferă drept trofeu? De ce ar gândi așa? Nu i-am respectat toate dorințele? Asta fac eu greșit? Să mă mulțumesc ca m-am culcat cu o profă? ... Mult prea puțin! Este ea cea mai mare fantezie a elevului, dar nu este de demnitatea mea, și nici a ei, a nimănui. Nu este o femeie a fanteziei sexuale, este o femeie a fanteziei erotice, a pasiunii. Eu învăț de la ea. Asta e clar. O simt, dar trebuie să o și privesc. Puțin timp îmi e necesar. Nu a înțeles ea asta?>>

-Am să plec acum - i-am spus. Ok? Trebuie să mă gândesc la chestia asta.

Nu îmi răspunde. Se simte depravată, subjucată.

-Pot să te sărut pe obraz?

-Nu. Nu mă atinge, te rog, nu vreau să mă atingă nimeni - îmi spune ea printre buze, parca abia respirând. I-am oferit un șervețel.

-Îți las și restul aici să te aranjezi înainte să pleci la școală, ok?

-Ok - spunea ea, continuu, în șoaptă.

Trebuia să-i fi sărutat obrazul. Poate că nu ar fi rămas cu acea impresie greșită. Trebuia să-i fi sărutat obrazul; obrazul cald și delicat pe care i-l simt de câte ori închid ochii. A fost ultima mea șansă.

Am ascultat înregistrarea acasă. Tot felul de gânduri stupide îmi intrau în minte. Dar am și analizat fiecare expresie a ei, cât și fiecare reacție. Am avut dreptate. M-am pierdut în cuvintele ei. Nu știu, nu știam ce să cred. Profesoara ar putea fi o persoană bună. Nu cred că este atât de imorală. O reacție vreau să văd de la ea acum, de fapt două: atunci când va asculta o mică parte din înregistrare (o acea parte care îmi convine mie, desigur, în care vorbește despre ce ar putea pierde dacă s-ar afla de idilele ei) și când îi voi spune numele lui (neputând să-i facă ceva rău lui, știind că o am la mână cu înregistrarea. Nu vreau să provoace rău cuiva).

O mica perioadă am stat liniștit. Am mai comunicat prin mailuri. Știu că vroia s-o las în pace; chiar dacă îi făcea mare plăcere să discute cu mine. Eu nu am făcut decât să amân puțin momentul. Nu mai țin minte exact la cât timp i-am trimis un mail cu un acel minut din înregistrare. Am păstrat toate mailurile, datate desigur, dar nu vreau să mă uit prin ele acum. Țin minte ca i-am scris și ceva în genul „Ai grijă să nu te audă nimeni când deschizi asta. Stai calma și nu încerca să mă suni.” Cine știe ce urma să-i treacă prin cap; nu am vrut să mă confrunte pe tema asta atunci. I-am spus și numele lui, după ce i l-am aflat complet. S-a simțit revoltată. Mi-a spus că e unul din cei mai mari depravați și chiulangii din liceu! Mi-a spus cât s-a străduit să nu-l lase corigent! S-a simțit subjugață.

De aici, mailurile profei au devenit tot mai consistente. Iar numele lui nu era tocmai primul motiv. Doamna Ganea a trecut printr-o altă schimbare, prin alt tip de evoluție.

Etapa a partra - Finalul

Astăzi am „cam” învățat Sonata. Mai am de pus cap la cap 3 portative, pe care le-am învățat zilele astea, dar pot spune că am învățat toate notele și ordinea lor cât să pot repeta mișcarea complet!

Am mai făcut un pas important azi! M-am hotărât să mai renunț la pachetele de școală pentru o lună și am dat comandă de corzi de bass electro-acustic pentru mult iubita mea Venus, pe care am învățat Sonata în ultimele luni. Când am achiziționat bassul al doilea, nu am știut că există o diferență între corzile de electric și cele de acustic, așa ca i-am luat o pereche de Warwick Red Label! Le-am prins super ieftine la un alt bassist ce tocmai își deschidea magazin. Acum l-am sunat iarăși pe Florin (Florin Barbu) să-i dau comandă de corzile potrivite. Florin s-a mutat de la București la Sibiu, de când a ieșit din trupa Proconsul și a prins un accent pe măsură. „, deci corzi fos'or-bro'zî (fosfor-bronz)” Îți poți imagina că a durat puțin conversația, de data aceasta, dar i-am dat-o eu de cap!

Corzile curente, probabil, le voi muta pe Raluca, pana voi avea bani de alte corzi „coated” pentru ea. Ernie Ballurile și-au făcut treaba în ultimul an; să se odihnească în pace.

S-ar putea să vină mâine comanda. Abia aștept! Și că tot am primit și vestea asta, îmi trag și o scutire de la liceu în astea ultime 3 zile de săptămână să mă bucur de realizările mele recente! S-ar putea să ajung și la Iași joi, cică! O iau pe Venus după mine să mă dau mare în fata unchilor (cu Sonata) și în fața vecinului lor, un chitarist convins (deci în opoziție cu mine!).

L-am sunat pe colegul meu sa ii spun și de isprava asta, dar nu m-am putut opri la doar atât. „Costi, lansează și tu un alt zvon, dacă tot am prins ocazia. Spune-le că am

scutire psihiatrică obligatorie pentru mai multe analize” <<De unde le scot?>> „Da’ ce? Te duci la psiholog?” „Nu; vreau doar să creadă lumea ca am înnebunit”.

Ce? Ți se pare stupid și deplasat? Stai, că mi-am amintit un alt astfel de moment din ultimul an de liceu. Parca avea loc înainte de vara trecută, dar nu mai știu cu siguranță. Pare-mi-se că eram într-una din săptămânile de după cele patru zile - în care m-am despărțit de Sofia, am pierdut o solistă pentru concertul cu Plug-in Roll, am trecut prin eșecul total al spectacolului și am trecut prin majoratul meu. După aceea noua despărțire, de o fată care mi-a schimbat radical viața, am avut nevoie de o perioadă de gândire. De intrat în depresie, nu puteam; nu am iubit-o și tocmai ea m-a scos din alta. Ar fi fost ironic. Eram iarăși singur. Ce însemna asta? Nu am avut timp să mă gândesc. Liceul îmi ocupa jumătate din săptămână, iar pregătirile pentru Stev, pe cealaltă. Deși pregătirile pentru o piesa de teatru ți s-ar părea o adunătură de puști care n-au ce face, îți garantez că îți ocupa tot atâta energie cât ai pune într-un maraton de câțiva zeci, poate chiar sute de kilometri. Anton se baza pe mine. După aceea despărțire, am luat-o mai moale. „Paulus! (jucam rolul lui Paulus Aemilius din „Frumoasele Sabine”) ce faci? Anul trecut erai chiar ... bun. Acuma parca nu ești tu.” Cum sa fiu eu? Mîntea mea era în zece spații paradoxale. Trebuie să evadez și eu.

În a doua zi nu m-a mai văzut. Nici în a treia. Mai multe persoane mi-au observat lipsa, și am început să le citesc strigătele pe messenger, fiind mai tot timpul pe invizibil. Mi-am făcut o cerere pentru 3 zile și m-am închis în camera. Nu mai făceam față! Aveam nevoie de relaxare, de odihnă. Deja cele 8 ore de somn zilnice sau mesele regulate erau de mult uitate. Lumea din jurul meu era de mult uitată. Eram doar eu, Paulus Aemilius; atotcunoscătorul și șarmantul de femei frumoase. Aș ucide un om pentru o carte de Eminescu și aș petrece ani în așteptarea dragostei mele. HA!

Uite așa, a intrat o colegă de clasă, în conversație cu mine, în cea de-a doua zi de odihnă. Eram intrat, din greșeală, pe vizibil. „Ce faci George?” „Bine. Lasă-mă te rog. Sunt ocupat.” După zece minute: „Si ce mai zici, tu, Georgică?” „Sunt foarte ocupat. Lasă-mă, te rog” După alte 10 minute: „Te simți bine, George?” „Da. Lasă-mă te rog.”

Să îți spun cât a continuat cu acest mister filosofic? Prin a șasea sau a șaptea încercare, mi-am pierdut firea efectiv: „Deci ce faci, George?” „Mă droghez!” Cred că explicația exactă pe care i-am dat-o este că iau amfetamina pe care o prepar singur. Cum? Uite, simplu; separ kerotina din aspirina cu ibuprofenul din Nurofen Plus, apoi adaug pinoplorfirina și clor cu var. Partea proasta este ca unele din acele substanțe s-au nimerit să existe, iar tipa să mă ia în serios. Ironia vieții! Seriozitate atunci când nu își are locul!

Oricum, eram sigur că fata respectivă era delegată de către dirigintă să afle ce-i cu mine, din moment ce nu am dat semne de viață. Ceea ce s-a și văzut în minutele următoare. Mama a venit furioasă în camera mea cu telefonul doamnei profesoare la ureche: „Na! Vorbește cu diriginta ta!” După câteva negări, am reușit s-o calmez pe mama și să închid conversația cu profa, dar au urmat și efecte de durată. Pana la sfârșitul săptămânii, toți profesorii din liceu erau vorbiți între ei despre situația mea, directoarea deja începuse campania de prevenire a tuturor prietenilor mei, iar săraca doamna Ion (doamna profesoara care m-a tot recutat pentru evenimente teatrale) a primit ordin de a afla ce e cu mine.

Uau! Super tare! Vorbesc serios acum. Gândește-te puțin. Tu, dacă ți-ai putea condimenta viața, fără a avea consecințe negative majore, ai merge mai departe sau ai

rămâne în monotonie? Adică; ce să pătesc de la acest zvon? Exista dovezi? Cel mult se fac niște elevi și profesori de răs în fața mea. Cei ce mă cunosc, nu intră în discuție.

Țin minte și cum am încheiat zvonul. Nu voi uita momentele acelea. Mergeam cu Anton pe strada, în drum spre Casa de Cultura, spre o altă repetiție, când a abordat subiectul cu mine.

-Măi; vreau să vorbesc ceva cu tine.

Știam sigur la ce se referă.

-Spune, Antoane.

-Am auzit că faci nu-știi-ce combinații cu prafuri și alte prostii și faci nu știi ce droguri.

Mima frumos gestul cu chipul și mâinile. Să continui J !

-Ei, ai să mai auzi multe despre mine!

-Mai nu știi dacă e adevărat sau ...

-Ei ...

- ... dar nu vreau să mai aud.

Mima a încetat și mi-a afișat un chip serios; chipul care îți spune <<Stai drept și demn căci și eu îți vorbesc astfel>>

-Ok.

Revenind ... Ti se mai pare noul meu zvon o mare chestie? E doar felul meu de a păcăli monotonia. Sunt sigur că și tu încerci asta.

Of, ce se mai apropie sfârșitul liceului. Tot astăzi am realizat și asta. Carmen Ion (de asemeni profesoară de română) ne-a anunțat, la ultima ședință de pregătire, că am terminat toata proza și ne dă testare următoarea dată. Astăzi, la liceu, am dat avansul pentru banchet și am discutat cu dragul meu coleg, Costi, despre ce costume să ne pregătim pentru ultima noastră apariție! `tușa de la Iași m-a anunțat că va lua legătura cu un profesor din cadrul facultății de regie (unde dau eu) ca să îmi mai ofere lămuriri joi, când cică vin într-o vizita acolo. Totul se termină.

Totul. Voi reveni aici să regizez piese pentru Pedagogic sau s-o conving pe Andreea să mă lase sa regizez pentru liceul ei? Mă va mai chema Mihaela în miez de noapte cu o sticlă de bere ieftină? Sau își va găsi un iubit care să țină și de locul meu? O voi vizita pe Carmen să-i cer scuze pentru ca i-am făcut viața brambura în acești 4 ani? Sau îmi va mulțumi că acum are ce povesti? Mă voi întoarce după amintiri? Mă voi întoarce după Larisa? Totul se termină.

Etapa a cincea - Ce s-a mai întâmplat?

Vroiam să încep acest capitol cu un sentiment foarte sadic și privat de omenire; dar nu mă mai simt atât de depravat acum. La sfârșitul ultimei săptămâni, mi-am luat o scutire și m-am dus în sfârșit la Iași, la unchiul meu. Am avut mai multe scopuri. În primul rând, i-am revăzut pe ei după prea mult timp și am avut parte de o primire călduroasă. Apoi, conform tradiției, am dat o tură până în Iulius Mall, unde am intrat și eu în mult vestitul magazin Zara, după mai multe ture de convingere din partea mătușii; culmea, am și cumpărat ceva! Mi-am luat o geacă foarte șic, numai bună de intrat la facultate. Este o geacă fix pe gustul meu, fără cine știe ce bliz-blizuri, într-un stil clasic, complet neagă,

având câteva buzunare amplasate strategic pentru bani de prezervative și prezervative, în rest nefolositoare, fiind prea mici. Materialul ce imita imitația de piele (poliester) completează peisajul. „Narcisism” scrie pe geaca asta. A! Uite încă o chestie de care mi-am dat seama zilele asta. În timpul unei ședințe de admirație în oglindă, am stat puțin pe gânduri și am realizat ceva. În primii ani de liceu, am fost un narcisist ieșit din comun; slăbisem, era musculos, pletele gelate îmi dominau scalpul și uite așa erau toate fetele pe mine. Desigur, îi eram mai mult decât fidel Larisei, așa că nu le băgam în seamă. Apoi am intrat în marea mea depresie și m-am lepădat de narcisism. M-am îngărașat teribil, tuns periută, hainele luate brambura și cu o totală nepăsare. Desigur, am scăzut în ochii publicului. Fanii m-au părăsit!

Profesoara mi-a deschis ochii. În timpul postludiului, în timp ce stăteam îmbrățișați într-o căldură permanentă, mi-a spus, printre zâmbete serioase „vezi să slăbești, că mie nu-mi plac oamenii cu burtă!”

A doua zi eram din nou pus pe flotări și abdomene, păstrând joggingul pentru o perioada mai călduroasă. Am reînceput să-mi dau niște forme îngrijite prin barbă. Ciocul scurt și perciunii erau de mine.

Ei și zilele trecute, am văzut cât de bine îmi stă iarăși fără burta, cu un început firav de pătrățele, bărbierit (fără cioc de data aceasta) și cu păr! Primul gând a fost << Degeaba tot încerc să mă păcălesc; narcisismul e de mine și nu am de ce să mă plâng, că tare îmi stă bine! >>. Și să știi că așa e! Geaca face doar parte din noul meu început.

Așa; după noua mea achiziție, am trecut pe la facultate (cu geaca veche, căci s-a gândit gerul să revină dintr-o dată). Am ajuns cam târziu, vineri după amiaza, și nu mai găseam pe cineva la secretariat, dar am reușit să dau de cineva de la regie - o frumoasă tânără domnișoară ce nu părea să fi trecut de 30 de ani - Raluca Trandafir (rămân în facultate după ce public cartea asta?). Mi-a dat câteva explicații pe scurt și mi-a luat adresa de mail pentru a-mi trimite programa de regie. Îi sclipesc ochii; o fi bine intenționată. Ajuns înapoi în casa unchilor, cu vreo oră mai târziu, am găsit programa pe mail și am adăugat-o pe tânăra Raluca în lista de messenger.

A doua zi, mătușa mi-a făcut legătura cu unul din regizorii tineri de acolo pentru a mă lamuri în privința probelor. Plimbându-mă pe holurile facultății, am fost luat la ochi de mai mulți. Le-am aruncat tuturor câte o figura de piatra pentru eventualitatea în care ar fi fost sa nimeresc regizorul.

Am mai trecut prin asta o data. Uite, chiar acum un an, când mi-am convins mama să mă trimită la un psiholog să am cui să mă destăinui despre relația mea cu Larisa și să mă ajute. Stăteam cu mama pe băncile unui centru medical și așteptam misterioasa doamnă/domnișoară psiholoagă în fața recepției. Mulți doctori au trecut pe lângă noi, doctori în vârstă. Imit în minte starea și acum. Aveam impresia ca voi nimeri o babă plină de riduri care, la tinerețea ei, a fost un mare „ceva”. La jumătatea aceluși gând, văd că trece o tipa îmbrăcată în fusta și o cămașa verde parca de designer. Pasul repezit al tocurilor ei mi-au trezit atenția. S-a uitat cu scurtă atenție la mine și la mama mea cu ochii ei verzui și chipul ei vesel de fetița de 30 de ani, apoi a intrat în cabinet. Mă gândeam că ar fi, ori o asistentă, dar să fie oare psiholoagă? Să am eu noroc să nimeresc pe cineva plăcut, potrivit din prima încercare?

Atunci ne cheamă recepționera să intrăm. Ea este. Cu ce gând ne-o fi trecut ea cu privirea? <<Ei ar putea fi pacienții mei de astăzi. Sau doar el? Femeia o fi venit la câteva analize. Cred de asta stau la 2 scaune distanta.>>

Empatia este un lucru foarte curios. Uite așa și cu regizorii și actorii de pe holuri ce așteptau să intre la cursuri. M-am întors la un moment dat către unul din grupurile mai mari de acolo și am întrebat un băiat cu parul creț, lunguț și foarte rar:

-Unde pot găsi un regizor; Vlad Țepoi îl cheamă.

-Păi nu știu, pentru ca eu sunt Vlad Țepoi. îmi răspunde el cu un zâmbet pe față.

*
* *

Ce s-a întâmplat. Ce s-a întâmplat cu Andreea, dragă și mult iubita mea Andreea. A intrat în singurătate.

Se simte stingheră și neajutorată. Nu mai are cui să se destăinuie. Nu mai are pe cineva s-o îmbrățișeze. Este nefericită și lipsită de curajul recunoașterii. S-a refugiat într-o concepție falsă în care nu ar putea crede vreodată; s-a retras în credința de Dumnezeu. A găsit un ceva să-i țină companie; un ceva ce n-o va trăda vreodată și-i va rămâne de-a pururi fidel. Când are nevoie de o îmbrățișare, trebuie doar să închidă ochii. Nu se va gândi că acea călduroasă strânsoare e doar amintirea unei iubiri; o va crede un dar divin, apoi va vărsa o lacrimă în jertfă.

La început, mi s-a părut amuzant să îmi trimită învățături biblice pe mail. Poate că am râs de ea, dar am și criticat-o. Uite o greșeală pe care timpul nu mi-a uitat-o. Pun prea mare bază în credințele mele și nu ofer altora ocazia de a trece prin aceleași încercări greșite ori juste ca mine. Eu cred în legea energiei. Alții au denumit-o legea atracției, alții mai știu eu cum. Ideea de bază a acestei concepții este că totul este format din aceeași „chestie” - energie. Prin urmare, orice poate controla orice, deoarece toate acele „orice”uri formează un tot. Nu este deloc atât de complicat precum sună.

Am criticat profesoara pentru că s-a refugiat în ceea ce pentru mine e o minciuna cruntă și nu mai mult decât un best seller SF. Nu am mai vrut să risc s-o văd cum nu mai are nevoie de mine din cauza unui nimic, o prostie stupida. Uite așa, cred, am făcut și cea de-a treia cea mai mare prostie a mea; și de data aceasta chiar o prostie la modul cel mai prost! Am folosit șantajul chiar degeaba și probabil lăsându-i un gând amar și infam despre mine. Într-o seară, pe când comunicam pe acea temă și câte puțin despre noi, mi-am pierdut firea văzând-o astfel. Nu am mai vrut să o vad. I-am spus asta. Dar a continuat să-mi trimită mesaje. Câtă plăcere să-i fi făcut această comunicare ... Și nu vorbesc despre mesaje gen telegrame, ci de ditamai scrisorile. Nu cred că i-am răspuns vreodată cu același entuziasm. Totuși, mi-am pierdut firea. „Să nu-mi mai trimiți mailuri; nici la acesta să nu-mi răspunzi. Să nu mai vii la vreo cafea în acest apartament sau să-ți aud vocea la telefon. Nu vreau să te mai cunosc ...” i-am spus ... „Dacă vei mai veni în vizita, măcar, voi alfa și jur că voi trimite înregistrarea soțului tău și directorului liceului. De mine știi că nu-mi pasă.” Nu am mai primit vreun mesaj de la ea. Aș fi vrut să primesc.

Cred că a trecut o lună de atunci. Nu știu ce mai face, dar mă gândesc seară de seară la ea. În toată această ultima lună, cât am învățat ultima parte din sonata ei preferată, m-am gândit la ea. Nu am avut moment de plictisire ori oboseală. Încerc să-mi repar greșeala ... greșelile. Am greșit.

Etapa a șasea - Candoare

<Te-am trădat din gelozie, te-am alungat din frica de a te pierde, iar acum te vreau înapoi, căci prea mult te iubesc.> Acestea sa fie primele cuvinte pe care să i le spun în tăinicie.

*
* *

A venit timpul. Mă simt pregătit. Pot indura aproape orice. Este joi și am sunat-o fix când să plec de la liceu.

-Bună Andreea.

-Bună George. Stai puțin să ajung pe hol, că aici e prea multa gălăgie.

Am simțit o obișnuință în vocea ea. Parcă era, totuși, mai veselă, bine dispusă; parca era încântată de telefonul meu. M-am exprimat direct, i-am spus ce mă apăsa și ce a fost cu mine. Mi-am cerut scuze.

-George, vreau să știi că eu deja te-am iertat și îmi face mare plăcere să-ți primesc telefonul și să văd că o duci bine.

-Și eu, să știi. În ultimul timp, chiar mi-am pus viața cap la trup și mi-am dat seama de o grămadă de lucruri ...

-Mă bucur să aud asta.

-Și am început să mă împac cu toata lumea, să mă împac cu mine însumi.

-Mă bucur mult pentru tine să știi.

-Și aș vrea să vii la o cafea în weekendul acesta, pentru că am o surpriză pentru tine.

-Păi ...

- ... și mama nu-și va da seama că e pentru tine! (mi-a surâs)

-Ok. Pai uite, oricum îi datoram mamei tale încă o vizită, așa că o să trec pe la voi duminica asta și o să vii să ne însoțești.

Are un ton fericite. Din voce, pare veselă, chiar veselă. S-o fi împăcat pe deplin cu artistul? Nenorocitul! Este fericită? Nu mai are nevoie de mine? Ce să se întâmple duminică?

Etapa a șaptea - Întrevederea de duminica

Tocmai a intrat pe ușă și s-a luat la vorbe cu mama. Am sunat-o joi, apoi m-a sunat ea în dimineața asta. Este duminică. Simt un anume tremur în palme ce nu mă lasă să ies din aceasta cameră. De cât timp nu am văzut-o. Trebuie să ... trebuie să găsesc momentul potrivit. Le las să soarbă puțin din cafeaua turcească pe care sunt sigur că mama nu a făcut-o cum trebuie, apoi intru s-o ... Ce? Am auzit soneria la ușă. Ea e! Cum de am crezut că a venit mai devreme? Ok. Calmează-te. Ce ai? Of, la dracu' cu durerea asta de cap. Mai sunt și mahmur pe deasupra. Da-le dracu'! Am avut o săptămână bestială - mi-am reluat cursul vieții - să se și termine bine.

Așteaptă puțin! Mă întorc imediat ...

*

* *

Cât de ciudat. Câte întrebări.

Am așteptat puțin să se acomodeze la cafea, dar nu am apucat să rabd prea mult, căci am și primit sms de la ea: „Am ajuns. Sunt în bucătărie”. Am venit și eu, numaidecât. Ochii ni s-au sticlit într-un scurt moment de euforie.

-Hai, sărută-mă pe obraz! Îți dau eu voie!

Acel din urma sărut i-a stârmit și atenția mamei.

M-am așezat și eu, neinvitat, la masă, continuu ațintit de privirea extaziata a profesoarei. Astăzi nu și-a mascat obraji; au devenit darul lui Prometeu⁵. Cu greu îi rezistam. Plus de asta, este și schimbată, la fel și eu. Și-a schimbat acel blond sălbatec cu un roșu murdar al bătrâneții. Ridurile de pe față arată că nu a mai practicat aerobicele ce o țineau în viață. Și tot mai greu îi rezistam. Și nici nu aș fi vrut (să-i rezist), însă mama a devenit deja ofensivă. În scurt timp, m-am dat bătut și am hotărât să trăiesc și eu aceste clipe deja decise.

După vreo oră, cred, m-am trezit și eu în discuție.

-Doamna profesoară, aveți chef de o surpriză?

Un moment de ciudată liniște. O oarecare stare de înfricoșare o bântuia pe Andreea, iar mama mă privea, parcă, în așteptarea unui inel de logodnă.

- ... plăcută!

-Păi depinde; ce anume vrei să-mi dai?

-Trebuie să vă cânt ceva!

Mama a înțeles neîntârziat; tot ce-am repetat în ultimele luni a fost Sonata Lunii.

-Da, doamna profesoară, să vedeți ce-a învățat! Ce frumos cântă acum!

-Dar ce vrei să-mi cânti, George?

-O să vedeți, doamna profesoară. Nu veți regreta!

-Păi stai să fumez și eu o țigară și vin, cum să nu.

-Da, Paul; ia mai bine du-te și așteaptă-ne în camera ta, că ești alergic la fum. (a da! Vechea mea alergie provocată de dependența ei de țigări. Câtă grijă!)

-Da' lăsați-l, doamnă; că el fumează țigări de foi, n-are nicio treabă ...

S-a scăpat!

-Ce fac?! am privit-o uimit, ea realizând ce a spus.

-Aa ... pai n-ai zis tu că fumezi țigări de foi? Atuncea, când am mai fost noi la o cafea ... (puternicul “noi” ...)

-Când, doamna profesoară?

-Atunci, mai, când te-ai lăudat tu ...

-Aaa, când am zis că fumez trabucuri și ...

-Da, da ...

- ... dar am glumit, doamna profesoară!

-Ei, da' de unde să știu eu că tu glumești.

Ce pot să vă spun, a fost cea mai fructuoasă conversație pe care am avut-o „în familie”! Dar uite că am ajuns întregi și în dormitorul meu! ... din păcate și cu mama. Grija cu care mi-am ordonat camera a fost și mai neașteptată. Profesoara s-a așezat imediat pe pat, cu veșnicul ei zâmbet dedicat mie și privirea ei îndrăgostită. ... mama - lângă ea ...

Am închis lumina, am închis calculatorul de la unitate și mi-am luat poziția lângă amplificator și cu Venus în brațe. Am simțit acea stare de contopire cu muzica; m-am simțit pregătit. Am început primele acorduri. Cât de frumos suna, câtă pace ...

După numai unul dintre cele 6 minute, mama a început: „Hai, mai repede George!” Și tot așa a continuat până la final: „Mai ai mult?” „Grăbește-te!”. Mi-a distrus momentul meu mult așteptat. Profesoara a fost, totuși, nespuse de mulțumită, fericită, impresionată. M-a felicitat în mai multe rânduri, în timp ce mama făcea mai multe riduri. În final - să ne întoarcem în bucătărie. Andreea a ieșit prima din camera, apoi să ies și eu, însa mi s-a impus o barieră.

-George, nu! Tu stai aici!

Ce să fac decât să mă supun. I-am trimis Andreei un mesaj pe telefon: „Vreau să îți vorbesc. Când pleci, întâlnește-mă într-o parcare”; „Te sun eu când plec”.

Și așa am așteptat. Nu mult. Am repetat în gând acele cuvinte; mi-am repetat imaginile unei îmbrățișări sincere și plină de sentimente cărora le vom duce dorul de-a pururi și nu le-om regreta vreodată.

A apărut în fața ușii mele! Ce-o fi vorbit cu mama?? Cum de a lăsat-o singură? O pândește de la distanță? Am încercat să scot un cap pe ușă să văd dacă mai e cineva. Andreea îmi vorbește ciudat, parcă precaut. Sau doar mi se pare? Așa să mă comport și eu.

-Am venit să îmi iau la revedere și să îți spun ca mi-a făcut mare plăcere să te ascult cântând sonata mea preferată ...

-Mă bucur.

-Și sper să ne mai vedem și în viitor, orice ar fi.

-Trebuie să îți vorbesc. Ne putem întâlni?

-Știu, insa acum nu pot; mă așteaptă soțul acasă și deja e târziu deja, însă îți promit că vom vorbi altă dată.

-Ok, dar chiar trebuie să îți spun anumite lucruri.

Iese mama din bucătărie.

-Uite, acum plec, dar promit să te sun.

-Ok.

Merg s-o întâmpin la ieșire. Deja am uitat de „domnire”.

-Măi, mă bucur că ți-a plăcut interpretarea mea săracă la bass.

-O, da, foarte mult. Și sper că ai s-o cânti la următorul bal.

-Desigur. Chiar asta urma să propun. Știi, acum că am învățat ceva nou, trebuie să mă eman!

Restul acelor scurte vorbe au fost de prisos. Ne-am luat la revedere, apoi m-am dus în camera, în așteptarea telefonului ei neîntârziat. Nu o mai pot întâlni astă seară, dar măcar s-o fac să înțeleagă cât vreau să-i vorbesc doar, fără ascunzișuri ori prefăcătorii.

-Bună, George.

-Bună, Andreea. Ia spune, sigur nu ne putem întâlni astăzi?

-Sigur, George. Însă cred că am înțeles tot ce vrei să-mi spui și mă bucur că te-am văzut și că îți merge bine.

-Uite, Andreea, eu simt că sunt unele lucruri care nu s-au zis și vreau foarte mult să ți le spun. Te rog mult, oricând ai timp, săptămâna care vine, dă-mi un telefon, oricând poți, la orice oră și ne întâlnim; ok?

-Ok George, o să te sun. Promit.

„o să te sun”. Știi ce înseamnă acel „O SĂ te sun”? Înseamnă că nu te sună.

-Ok, Andreea. La revedere.

-Pa pa George; te sărut dulce!

Nu am mai văzut-o de atunci. Mailurile de o disperată romanță au tot curs până când i-am spus că ar fi mai bine să le punem capăt. După alte câteva săptămâni, cred că a încetat. „... căci prea mult te iubesc” Știi ce vroiam să-i mai spun? Ceea ce am promis să îi spun când mă va mai primi în mașina ei. Mo cuishle. „Mo cuishle means: my darling, my blood”⁶. Mo cuishle mo chroi. Te las pe tine să decizi ce înseamnă ultima expresie.

Etapa a opta - De familie veche

Astăzi e prima zi însoțită adevărată a anului 2010; parcă ar fi vară, căldura te topește. Dimineața, se mai străduiau „smecherii” orașului să umble în geți de piele sau treninguri de firma aduse din Anglia, dar până la prânz, nu mai aveau nicio șansă. Nu îți spun ce zi este; dacă te interesează atât de mult, caută în arhivele meteorologice ziua în care a fost depășită temperatura de 20 de grade J

Mi-am început și eu dimineața voios. Soarele lui Apollo⁷ m-a trezit încă de pe la 6, apoi nu am prea avut ce face decât să mai aștept alți somnoroși să se trezească, în timp ce eu am mai dat o tura de „Sonata lunii” la draga mea Sofia. Pe la 12, m-am pornit spre o amică disperată să învețe să cânte și ea ceva la chitara ei acustică, un Delson drăgălaș și negru. Am stat două ore s-o învăț cum să își tina degetul mijlociu pe gâtul chitării, apoi am reușit s-o învăț 3 acorduri pentru o melodie. De părinții ei bănuitori, nici nu mai zic, căci deja cred că știi rutina; însă această este una din acele prietene ce țin strict de prietenie, deci totul a decurs ok.

Acum începe și povestea zilei. <<știi că zâmbești!>> De cine să dau eu în această zi cu soare? <<mai gândește-te ... te-ai gândit?>> - de Dan. Nu s-a schimbat mult de acum câteva luni, de când ne-am legat prietenia. Cică a și terminat cu o tura de examene pentru facultate. Mai nou, are și el un început de cioc și un alt stil de tunsoare. <<parcă încerca să semene cu mine, de când mi-am cunoscut profesoara>> Ne-am dat salutările de rigoare, zâmbăreți ca-ntotdeauna. „Hai la un Harlem!” Zis și făcut, am ajuns acolo și am început să depănăm amintiri. Iarăși mi-am ratat chelnerița! Ei, asta e. Mi-am comandat - să fumez și eu pentru prima dată în mult timp - un Moods (al dracului de filtru!) și hai un gin ieftin să meargă cu el. Dan și el - o bere la pahar.

-Și ce mai faci meștere?

-Bine și eu; cu modelul meu.

-Ia zi despre ea, că nu mi-ai povestit ...

Pe scurt, a fost și el cu o gagică mai mult timp, tipa l-a înșelat pe nerușinate - deci fără discreție - și el a aflat. În schimb, a avut norocul unui tată întreg la cap, care l-a pregătit pentru așa ceva și a știut cum să-l încurajeze să vorbească ... apoi să întâlnească o tipa de la școala de modeling, după doar o săptămână.

-Păi ... e bine, îmi place de ea, mai ales că e mai mare ca mine, are 26 de ani! Soțu-s'u e plecat mai tot timpul, deci ...

-E căsătorită?

Mă aproba din cap. cu zâmbetul pe buze.

-În cazul ăsta felicitările mele, bărbate! Dar acum să ne dăm mari! - nu eram sigur dacă știa detalii exacte, cum că e profesoară sau altele, dar țin minte că i-am zis că am nevoie de un loc, pentru că tipa are obligații.

-Soțul ei are o afacere șmecheră, un Peugeot de lux și un Freelander!

-Al meu e șofer de turism România - Italia.

Râsetele porneau după fiecare astfel de schimb de replici.

-Aici te-am luat! Cu cât e mai mare decât tine?

-Cu 3 sau 4 ani.

-A mea cu 20! Încă mai ai de învățat de la mine! Dar, ia, mai zi, mai povestește despre ea.

-Păi ce să-ți mai zic, e din Praga, venită aici în țară; e cu ăla de câțiva ani ...

-Și cum te simți așa, amant? E mișto, nu?

-Cum să nu!

- ... fără obligații sau alte prostii.

-Păi da' nu? Așa e mișto. De ce să devii dependent de cineva? Adică, măi, cu Mirela, nu zic că n-a fost ... adică numai eu știu câte s-au întâmplat. Și nu zic că n-am vărsat și eu câteva lacrimi după ce ne-am despărțit, dar mama mă'sii ...

- ... mama mă'sii. Ti-am zis ca toate sunt la fel! Asculta de la mine ...

Îi bipuie telefonul. Este un mesaj de la ea, probabil al patrulea de când ne-am așezat aici și la care nu i-a răspuns.

-O tratez așa de parca nu-mi pasă de ea, să se îndrăgostească de mine!

Cu câtă copilărie vorbește. E simpatic, chiar și pentru vârsta lui.

-Vezi, totuși, să faci diferența între iubit și amant. Iubitul are dreptul să fie indiferent, de la amant se așteaptă să fie dependent.

Și în următorul mesaj, i-a și spus că se simte neglijată și că este supărată.

-Sun-o omule; nu fi fraier, că o pierzi!

-Ok.

Telefonul a fost cât de cât trist, dar mi-a ascultat sfatul și a drăgălit-o puțin. Pentru un minut s-au despărțit, dar le-a trecut. Totuși, o oarecare ezitare se cunoștea în vocea lui.

-Băi; și să-ți mai zic câte ceva despre ea. Că eu nu o bag, așa, în seama că trebuie să mă mai gândesc. Că ea mi-a spus așa: „Bai, vezi că dacă mă îndrăgostesc de tine, plec cu tine; fug cu tine înapoi acasă”.

-În Praga?

-Da; cu tot cu copilul.

Un mic drăcușor a fost reaprins de cuvântul acela.

-O! Are și copil; în cazul asta, maestre, dă-mi voie să-ți strâng mâna, căci mi-ai întrecut recordul.

Asta i-a redat și lui un zâmbet naiv pe față.

-Și ce faceți acolo?; să puteți trai.

-A, păi stai fără griji, că ne găzduiește tatăl ei, că are bani.

-Ți-a povestit deja și despre el? Ce face?

-E mafiot!

-În cazul ăsta te-ai aranjat. Te primește „în familie”! - râd eu de el.

-Stai că ... că nu mi-ar face ea una ca asta. Că ea ține mult la mine și tatăl ei mult la ea.

Îl privesc destul de superficial. Țin minte că eram și eu așa.

-Și mai exact ce face taică-su? Ce mafirot e el?
-Mafirot din ala pe bune.
-Adică din ala care împușcă oameni și nu știu ce? Vezi că începe și cu tine: „băi, cară-mi te rog un pachetel”, „du niște bani”. Așa te ia! Ușor câte puțin până ajunge să-ți dea un pistol!
-Păi, bai! Ei i-a ia dat deja unul.
-Uau! Cum? I l-a dat așa pur și simplu?
-Păi da, are permis de port armă.
-Deci sunt mafioți legitimi!
-Băi, pe bune! Mi l-a arat și mie! Îl poartă în poșetă pe stradă.
-De care pistol?
-Din ala adevărat!

Etapa a noua

Mai sunt vreo două zile până la Paște. Încă o zi în care să fiu forțat să merg la acea reuniune stupidă de familie în care țelul principal este să mănânci, apoi să vorbești despre bolile tuturor, și despre noile tuburi de pastile pe care o mătușa le-a adus bunicii și despre cum altă mătușă a adus mai multă insulină bunicului. Este sărbătoarea în care rudele „mature” discută despre cine moștenește și cât după moartea celor dragi, apoi se mai acuză între ei că ce hoți ar fi; și abia atunci sunt luați în seamă nepoții care primesc sume care mai de care din partea tuturor, dar abia după ce bunicul își face insulina și mănâncă, să vadă ambii străbuni cât de generoși sunt cu toții.

Mai este până atunci. Astăzi este vineri și m-am regăsit iarăși cu Adrian, sora lui și un membru nou în grup ... chiar mai mulți. Pe Cosmin, ne-am decis să-l excludem, deoarece s-a dovedit a fi un nesimțit incurabil. I-am tot dat șanse peste șanse, i-am tot trecut cu vederea vorbele și jignirile, l-am atenționat, am discutat cu el în nenumărate rânduri despre acestea, dar fără folos. Uite, că de când nu mai este el, ni s-a extins și grupul; am regăsit mai mulți prieteni și prietene și o ducem chiar bine. Astăzi am dat de Cătălina, draga de Cătălina. Am cunoscut-o acum câteva săptămâni, din greșală, așa putea spune; dar s-a nimerit să avem amândoi o seară liberă, așa că „Hai la un Harlem să ne cunoaștem!” Cătălina este prin anul trei la psihologie și s-a dovedit a fi una din cele mai inteligente persoane din câte am întâlnit vreodată. Gândește exact ca mine! Are același har ca mine. A reușit să mă citească numai din modul în care o priveam. M-a ajutat cum nici ea nu știe, dintr-o singură seară. În acea miercuri m-a schimbat mult. I-am spus că nu vreau să mă întorc acasă, nu mă simt în siguranță acolo - niciodată nu m-am simțit. Mi-a oferit căminul ei. Mi-a spus „Culcă-te. Aici ești în siguranță.” Nu mă puteam opri din a o privi. Nu am niciun drept să mă simt defensiv față de aceasta persoană. Aș îmbrățișa-o doar pentru că știu că și ea m-ar îmbrățișa. Acum mă bucur că am regăsit-o.

Ei și uite-ne astăzi; Apollo e mai mult decât generos, vântul cald bate în începuturile mele de plete și în parul roșcatei din spate. Alexandru mai duce 3 prieteni și prietene în TEA lui (numele dragei lui Skoda Bravia break) și circula când în spatele când în fața noastră. Azi avem chef de distracție și rezervoarele pline de gaz și benzină; bassul rockului nostru „turbat” și houseul lui Alex umple autostrada. Și de ce nu? Pietonii par prea triști azi, trebuie revigorați; iar pe stradă nu circulă decât câteva mașini mai

fițoase cu câte o blondă ori o brunetă, iar în cazurile fericite, o combinație de ambele. Chiar! la un moment dat am pus ochii pe o mașină (nu o să-i uit numărul niciodată!) înmatriculată „ASA”. La volan - o brunetă, în dreapta - o blondă. Hai să ne jucăm cu ele! Am început cu blonda! Am tot stat în dreapta lor, le-am tot privit, le-am claxonat și, într-un final, blonda ne aruncă o privire de „Niște băieți ne urmăresc ... Deci ce trebuia să cumpărăm din piață?” Nu ne-au demoralizat. Ne-am tot ținut după ele. Alex nu era nici el departe. La scurt timp, s-a luat după o bruneta singură - „SUS” - apoi l-am mai văzut după o oră frustrat de psiholoagă (Cătălina) care îi tot făcea morală pe tema copilăriei lui.

Oricum, jocul nostru a fost ceva mai lung. Fetele au realizat că nu le lăsăm, așa că ne-au plimbat tot orașul, încercând să scape de noi; din obor am ajuns tocmai în sud, ne-au întors spre centru, apoi am luat-o pe la tribunal, unde au virat neașteptat și au scăpat de noi ... pentru o clipă; le-am regăsit pe bulevard. Crezând că sunt din nou singure, au luat-o spre căsuța lor dragă. Au mers spre zona gării și când au virat la circularul de acolo, tocmai la ultima sută de metri, am trecut și în stânga brunetei care ne-a asaltat cu o privire de „Iarășiăștia, ...tu-le mama care i-a făcut!”. Au mai dat o tură spre sud, drum pe care le-am lăsat în pace și ne-am reîntâlnit cu Alex - toți zâmbăreți, fetele amuzate și ele; hai la dozatorul de tribunal să bem o cafea! Acela este locul nostru de răgaz, de ceva vreme - vedem și ce lume mai trece pe stradă, ce frumos bate soarele și ne povestim viețile pe cele două bănci din stație. Taximetriștii, ca de obicei, stau cu ochii holbați la noi, care mai de care: <<Ia uite-i și peăștia cum își pierd vremea ... copii>>, <<Ce-aș vrea sa fi petrecut și eu așa la vremea mea; ce prost am fost>>, <<Mamă, ce blondă bună!>>

Adrian, ca de obicei, vorbește cu Alex despre ce tunari să mai facă mașinilor lor. Cătălina încearcă să o convingă pe Zizi (sora lui Adrian) să-și învingă teama de a vorbi cu băieți. Un băiat cu parul creț (Ovidăș parcă i se spune) stă singuratec pe bancă, parcă relaxat, în timp ca un altul din grup se uită la el, încercând să deschidă un subiect de discuție. Eu ... intru și eu în discuție cu roșcata (că tot e nouă în grup), asta după ce mi-a aruncat mai multe priviri, prea săltărețe.

-Cum ziceai că te cheamă?

-Alexandra.

-George; încântat!

Alexandra! Nu am cunoscut multe fete cu acest nume. Nici nu știu să spun dacă arată ca o „Alexandra”. Arată ca o Mihaela pe care am cunoscut-o cândva, de mult; poate e doar din cauza vopselei ieftine cu care și-a vopsit părul. Nu, nu am pomenit de acea Mihaela în aceasta poveste. Sunt prea multe Mihaele în lumea asta, să le pot menționa pe toate. Însă aceasta „Mihaela” este chiar simpățicuță; eu îi tot răspund flirturilor ei ascunse, pe când ea încearcă tot mai mult să și le mascheze, chiar dacă vede că nu poate.

-Băi George, hai să mergem la kilometrul 25! Am vorbim cu băieții și cică e frumos acolo.

-Super tare!

-Că tot bate soarele așa frumos; nu?

-Păi hai sa mergem!

-Păi hai, termină-ti și tu cafeaua ... „Mocacinoul”, zâmbește el, și mergem.

Zis și făcut, am dat cafeaua pe gât, ne-am băgat în mașini și am plecat. De data aceasta, am trimis-o pe Zizi să stea cu Cătălina, iar noi l-am primit pe Ovidăș!

-Și ce-i la kilometrul 25, mai exact, măi Adi?

-E frumos, răspunde imparțial Ovidiu.

-Da' frate, e iarbă verde și e chiar lângă Putna, da' trebuie să fie bocnă în sezonul ăsta!

-Ar fi mișto să facem și un grătar, ceva.

-Păi asta facem frate! Acum mergem la Carfour să luăm carne, că am un gril în portbagaj! Si să vezi ce grătar facem.

-A, păi mișto așa!

Chiar se aude promițătoare, ziua asta. Adi zâmbăreț, dansează la volan, pe ritmurile melodiilor; mai dau și eu din cap și mai fredonez melodiile pe care le știu, dar n-am reușit să mă apropiu de gesticulația lui house-rească. Ovidăș stă și el relaxat cu ochii pe copacii care sunt gata să scape de ultimele frunze maronii, iar roșcata se tot uita, prin oglinda laterala, la mine.

În scurt timp, am și ajuns la Carfour, așteptându-l pe Alex să caute un spațiu (în care ar intra 20 de mașini) pentru fetita lui. Intrați în megastore-ul francezesc, am pornit o altă dilemă: Adi vrea porc, Alex vrea pui, fetele vor „ceva ușor”, iar noi trei am decis să nu îngreunăm niciun taler - deci 2 porții de porc, 6 pulpe de pui, o Cola și un Mountain Dew de câte 2,5 litri. Și un patent subțire pentru Zippoul⁸ meu, pe care îl tot „cumpăr” de 3 luni.

-Hai, băi frate, m-ai spart cu cleștele tău! mai râde Adi puțin!

Uite așa, am pornit spre apa prelingătoare. Este deja după amiaza și cred că mai avem câteva ore de cuprins razele acestui mândru soare. Copii din spate își păstrează mimicile, Adi e cu privirea fixată pe drum, iar eu încerc să nu-mi fac nici un plan în avans.

Încurajată de mine, Alexandra mai schițează o propoziție ori un epitet, din când în când; ne mai reamintește de zâmbetul nostru de pe buze. La un moment dat, sub acoperișul unei false glume, a prins ocazia de a mă îmbrățișa timid. Cine știe; poate ies și cu o combinație după ziua de azi!

Nu a durat mult până am și ajuns acolo. Am făcut 20 de minute? Nu cred; poate cu tot cu ieșitul din oraș. Nu avem pătură. Ce facem? Dă-o în acolo de pătură; mâncăm direct de pe grătar. Cu ce? Nu avem furculițe! Are Alex un briceag; grozav! Dar restul? Găsim bete, Alex ni le poate ascuți cu briceagul lui, iar eu le sterilizez puțin cu Zippoul meu. Acum să facem friptura aia! Să am grija să nu le ardă Adrian chiar pe toate? Eh, oricum se mănâncă. Deocamdată altceva mi-a atras atenția!

-Măi băieți; vă ocupați voi de carne cât mă duc și eu să văd cum e apa asta!

-Mă, tu ești stejar? Tu nu vezi că nu e vară?

Seara se lasă tot mai repede și cred că apar tot mai multe semne de frig și lacrimi din cer. Dar văd că Ovidăș și-a găsit un loc confortabil pe iarbă unde își bronzează burta, tipul cel nou și-a rezervat un loc lângă el, în același mod, Cătălina și-a dat și ea jos tricoul și papucii și își clătește tălpile la râu. Restul fetelor nu sunt nici ele departe. Vine și rândul meu.

După ce am privit ușor peisajul, am aruncat o privire și celor doi care se chinuiau să aprindă câteva vreascuri și am început să-mi dau câte o haină jos. Mi-am aruncat geaca și tricoul în mașina lăsată deschisă de dragul muzicii.

-Ți-ai luat costum de baie la tine? întreabă Alexandra.

-Nu.

-Păi și în ce înoți? întreabă Adrian. Că nu vreau să-ți văd ... puța.

-În chiloți, mă nebunule. Ce-are?

-N-are nimic, treaba ta. Da' noi, să știi, nu te așteptăm până mâine să ți se usuce.

-N-are nimic. Se usucă ei una-doua.

Între timp își dă și Alexandra tricoul jos. Încearca ea să-și dea, la o parte, și bretelele de la sutien, să nu-i rămână urme de la „bronz”, dar se lasă repede de idee. Am scăpat și de adidașii mei de munte pentru care am tot fost criticat, mi-am băgat și șosetele negre în ei. Mi-am dat jos blugii negri, tăiați în genunchi, de pe când evadam din liceu, în tipul unei ore. Mai rămân ochelarii. Pentru un moment, nu știam unde să-i pun, să nu se rupă, însă mi i-a luat roșcata și mi i-a pus pe bordul mașinii lui Alex (de asemeni, lăsată deschisă).

Stropii de ploaie se simt tot mai mult. Am întins o mână, să-mi acopere pielea. M-au acoperit cu fiorii lor mentolați. Am stat o clipă cu ochii închiși și am tras o gură de aer. După ce m-am trezit, am mai rotit ochii odată în jurul meu. Băieții - tot la locurile lor, Zizi încearcă să mai vorbească câte ceva cu Cătălina care tot încearcă s-o convingă să se dezbrace și ea, iar Alexandra se uită sticlos la mine de parca se așteaptă s-o îmbin și pe ea s-o iau la înot cu mine.

-Hai; nu te bagi și tu, cu mine, în apă?

-Nu ... răspunde ea rușinoasă. (Trebuie să fiu insistent)

-Ok. Nu știi ce pierzi!

În acel moment am pus ochii pe apă și acolo mi-au rămas ațintiți. Am început să alerg înspre ea; iarba moale mi-a călăuzit hotărârea picioarelor, vântul m-a împins de la spate, încât să plutesc ușor și să-mi fie mângâiate pletele crescânde. Totul pare a lua o mișcare încetinitorie, evlavioasă, pentru viitor - efemeră. Exact înainte să sar într-o parte a râului, o rază din Soare mi-a fost trimisă năprasnic, printre picăturile pioase de ploaie. Atunci, tălpile mi-au atins răcoarea apei care m-a înghițit nemijlocit. Simțurile mi s-au surpat. Nu mă pot ... nu vreau să mă mișc în timpul acestui drum spre lutul nepieritor. Nu simt, dar pot să vad totul. Ce prilej nebănuit! Deasupra, ploaia și-a făcut casă, iar Soarele o încălzește cu ură. Îmi aud bătăile inimii, îmi văd mâinile. Pot să văd rocile acoperite de alge, lângă care mai voi așeza, curând. Deasupra mea, Alexandra se sărută mlădios cu Alex, stândă în brațele lui nu prea lucrează. Pot să aud totul. <<...abia atunci vom avea culcușul nostru...>> Cum obrazul tău își găsea cândva odihnă pe pieptul meu, când nu ne era nevoie decât să ne îmbrățișăm pe holul lumii, căci suntem despărțiți.

Spune-mi; mă crezi? mă știi ... dar

Eu nu te cred, nu te știu cum doar

Nici tu măcar.

Nici să mă iubești doar

(Conștientă - 2009)

Inima nu-mi mai bate. Totul a devenit o atâta liniște. Nu mai vorbi pentru o secundă; nu mai citi pentru o secundă. Doar stai așa cum ești, închide ochii, lasă-ți buzele dezlipite, dacă ele vor și gândește-te la o melodie potrivită. Gândește-te la „We belong together” cantată de Ritchie Valens. Nu-i așa că se potrivește? Să-ți cumperi un bass și să înveți melodia asta. Apoi te vei gândi la cum o cântă tu; pe versurile lui, dar în cuvintele tale. Acum închide ochii ...

Etapa a zecea - S-a trezit

S-a trezit. Femeia cu părul blond, ce l-a adus aici acum 6 zile, nu l-a vizitat. Nenorocita!

El a adormit, iarăși, în scaunul acesta jalnic. Cum de ajunge de fiecare data acolo, nu poate ști. Poate crede că ar găsi un mod să vadă printre staticele televizorului ăluia ieftin, cu tub. Poate că ar reuși să numere secunde ceasului de pe perete, până să se facă iarăși joi. De ce este totul îmbrăcat în alb?

Este atâta liniște în împrejurul lui; numai înăuntru, vocile îl distrug tot mai lent.

Unde privește? Nici măcar în gol. Privește, ca întotdeauna, obrazul ei, și gâtul ei mlădios. Odată i-a schițat un gest intim ce l-a înlănțuit; nu era ceva ieșit din comun. Și-a mângâiat pielea cu cremă; și-a dezmiertat fruntea - ușor, și-a alintat obrații - ușor, și-a adiat bărbia - ușor, apoi și-a atins și mângâiat gâtul. Ușor. „De ce mă atrage asta?” „Pentru că e un gest intim pe care ți-l împărtășesc.”

Pletele i-au crescut. Barba l-a îmbătrânit. Pleoapele trebuie să clipească. Pleoapele trebuie să-i clipească. Privind apus și robust, își amintește: „Când ești nefericita, clipește; căci sunt la doar clipe distanță”. Cui i-a zis asta? Cui?

Te poți ridica de pe acel scaun? Hai. Ridică-te. Nu-ti poți ridica trupul. Știi că nu te poți urni; eu te-am creat să ajungi așa. Dar acum trebuie să te ridici. Ridică-te. În curând, vor veni oameni să te ajute, să te ridice oricum. Știi că nu îți place asta. Vrei să faci totul în echilibrul tău.

Te poți ridica acum. Nu te mai aștepta să te viziteze cineva, pentru că nimeni nu va rămâne. Știi asta? Normal că știi. Nu era mai bine dacă rămâneai precum restul? Și totuși, te gândești la părul ei catifelat ... la obrații ei ... la sânii ei. Știi ce își dorea în acea zi? Normal că nu știi; ai preferat să te atragă perversitatea gândului, decât sufletul lui. Și-a dorit un copil, ingratule.

Iar tu, cititorule, răzgândește-te; nu lectura finalul acestei cărți a minciunii. Adevărul este că ... nimic nu s-a întâmplat. El s-a ridicat de pe acel scaun și a ieșit din scenă, după primul pantalon⁹ din stânga. Televizorul s-a închis, iar scaunul a rămas gol. Singurul, care mai merge, este ceasul din mijlocul fundalului.

**Leoaică tânără, iubirea,¹⁰
Mi te-a adus în șoaptă.
Te-a vânat pe-un munte-albastru
Și mi te-a adus drept pradă.**

**Privirea ochilor tăi gingași
De dinți nu s-a-ncolțit.
Încă șezi pe lumea-ntreagă;
De iubire n-ai orbit.**

**Ochi de înger îți cad pradă;
Îi privești încet și-ncet**

**Mi-atingi mâna tandră ...
Chiar nu pot să te-nțeleg.**

**Mi-atingi chipu-ți drag,
Să vezi cât sângerez.
Caști ochii către pumă¹¹,
Tânăra felin-albastră**

**Leoaică tânără, iubirea,
Ne e dragă
Pumă sa fii, dragoste,
Sa ne putem îndrăgosti.**

(Cât te iubesc - 13 martie 2010)

Epilog

Ce? Nu-ți place acest final? Ok. Ce spui de asta ...

* *

Tocmai a intrat pe ușă, sunt sigur că e ea; mireasma parfumului ei picant, franțuzesc m-a cuprins imediat. Nu îl pot mirosi încă, dar îl simt, ca de fiecare dată. Am sunat-o în mirifica zi de joi, să-i aud preadulcea voce, apoi m-a sunat ea în dimineața aceasta splendidă. Este duminică. Simt un anume fior mișunând prin întregu-mi corp, să mă transforme. De cât timp nu am văzut-o. Momentul potrivit este acum. O las să fie servită de mama cu viguroasa băătură turcească făcută de mine, apoi îmi fac apariția.

Am avut o săptămână extraordinară ce mi-a arătat dimineața vieții; ziua de astăzi îmi va arăta tot restul anilor mei cuprinși de amorul unei singure femei.

* *

Niciodată nu ai arătat mai bine ca acum. Niciodată, chipul tău, nu a radiat fericire precum în acest moment, rezultat al lungii mele așteptări.

**Vezi, iubirea-i o tortură.
Căci suferința mea ce se răsfrânge**

In dragostea ce mi-o arăți, sporită,
Mi-o faci prin ea si mai nesuferită...
Iubirea-i fum ce din suspine crește,
Aprinsa-i foc ce-n ochii dragi zbucesc,
Gustata, e izvorul de armonie
Ce-ngână-auzul; dar înăbușită,
E val clocotitor de mare-adâncă
De lacrimi... Ah si ce mai este încă?
Sminteala înțeleaptă! Dulce fiere!¹²
Să nu spun, iubita mea, la revedere!

În scurt timp, am ajuns să îi cânt simfonia mult așteptată a sufletului ei, muzica pentru care a înfrânt o lume-ntreaga. Să fi știut ea ce sunt eu?

S-o fi privit tu, în timp ce se lăsa purtată de valurile de sunete ale nevanitosului astru. Fii lipsit de simțuri, de văz, de auz, de miros, de gust, de atingere; si vei simți aceasta simfonie. S-o fi văzut pe profesoară, în timp ce asculta aceasta muzică. N-ai fi putut s-o vezi; căci ea nu s-a lăsat văzută. Degetele mi-au alunecat pe gatul de trandafir al bassului meu grațios, precum mâna îi mângâia gâtul lotru din preajma unui sărut.

Am digitat acordul de final și vraja s-a înfăptuit. Fermecată, profesoara mă sărută pe amândouă colțuri ale buzelor și mă îmbrățișează. Cafeaua turcească s-a terminat, iar ea trebuie să plece pentru a visa; dar nu fără a mă atenționa de un telefon.

-Întâlnește-mă sâmbătă, dragul meu. Sâmbătă, cât e ziua întregită cu noaptea lunii, vreau să te iubesc.

-Dimineața, te voi chema sa vii, sub ultima lună a dragostei.
Dar s-o ador mai mult atunci mă-nveți,
Căci masca ce sărută fruntea unei
Femei frumoase nu ne face oare
Să bănuim tot farmecul ce-ascunde
Negreala ei? Și poți avea puterea
Când ai orbit să uiți ce-a fost vederea,
Comoara scumpă ce-i acum pierdută?
Arată-mi o femeie ne-ntrecută
În farmece - și-o să mă lase rece.
Ea-mi dă prilej să văd ce mult o-ntrece
Cu farmecu-i divin fermecătoarea!
Adio, dar! Nu poți să-mi dai uitarea...¹³

-Pentru tine, iubite,
Nu există vrajă înspre-a mă dori.
Să m-atingi, îndrăgite,
Îmi dai putere. Dar pentru-acum,
Mă duc, iubitul meu, la revedere!¹⁴

**Câți au murit pentru-aceste cuvinte,
câte am trăit și eu în-aleanul lor.
Spun, căci nu mai sufăr acest dor;
urma să am o idilă cu o doamnă în șase zile.**

Cuprins

Prolog - Preludiul	3
Pilotul.....	5
Ziua întâia - 4 ianuarie 2010	5
Ziua doua - 5 ianuarie 2010	7
Ziua a treia - 6 ianuarie 2010.....	12
Ziua a patra - 10 ianuarie 2010.....	15
Ziua a cincea 11 ianuarie 2010.....	19
Thomas	20
Ziua 6 - 12 ianuarie 2010	21
Ziua a șaptea - 13 ianuarie 2010.....	24
Ziua a opta - 16 ianuarie 2010	27
Experiment de candoare feminină	36
Etapa întâia - Incipitul.....	36
Etapa a doua.....	37
Etapa a treia	39
Etapa a partra - Finalul.....	42
Etapa a cincea - Ce s-a mai întâmplat?	44
Etapa a șasea - Candoare.....	47
Etapa a șaptea - Întrevederea de duminica.....	47
Etapa a opta - De familie veche.....	50
Etapa a noua.....	52
Etapa a zecea - S-a trezit	56
Epilog	57
NOTE	60

NOTE

¹ Sofia - prin traducere din limba greacă, înseamnă “înțelepciune”

² Florence Nightingale (efectul) - efect descoperit în războiul din Crimeea (1853-1856), caracterizat prin faptul că pacientul (salvat de la pericole de moarte) se îndrăgostește de salvator/medic/asistent medical

³ Nancy McAllister - personaj principal din „Promisiunea”. Aducerea numelui ei în context se referă la scena în care aceasta se lasă iubită de doctorul ei, crezând că iubitul ei, Michael, a părăsit-o.

⁴ Crystal - una din cele mai renumite șampanii francezești, o sticlă valorând aproximativ 750 dolari.

⁵ Prometeu - (Prometheus) era considerat binefăcătorul oamenilor, în mitologia greacă, în pofida lui Zeus. El fură focul din ceruri și îl oferă oamenilor.

⁶ Replica celebra din filmul “Million dollar baby” (2004) regizat de Clint Eastwood

⁷ Apollo - în mitologia greacă și mitologia romană, este considerat zeul zilei, al Soarelui.

⁸ Zippo - marca de brichete americană, considerată ca având cel mai bun mecanism de aprindere

⁹ Pantaloni - parte a unui decor de teatru destinat a da perspectivă în deschiderea unei ferestre sau uși, care seamănă cu o pereche de pantaloni imenși

¹⁰ Vers împrumutat din poezia “Leoaica tânără, iubirea” scrisă de Nichita Stănescu

¹¹ Puma - în expresiile moderne, se referă la femeile, de obicei, trecute de 40 de ani, în căutare de băieți de 18-19 ani

¹² Replica a lui Romeo, din piesa “Romeo și Julieta” a lui William Shakespeare, prin care acesta trece la versuri rimate, fiind pusă în evidență starea lui nefericită de spirit, din cauza dragostei respinse. Din acest punct, urmează un schimb de replici în versuri, între cele două personaje principale, preluate sau inspirate din această piesă de teatru, care simbolizează învăluirea ideală a iubirii lor.

¹³ O altă replică a lui Romeo, din Actul I

¹⁴ Alt vers împrumutat din piesa “Romeo și Julieta”. După ieșirea personajelor din cadrul epic/liric, naratorul omniștient (a se face diferența între acesta și naratorul-personaj prezent până în capitolul 10, când naratorul omniștient își face prezența pentru a-l indemnă pe George în a-și continua viața) finalizează povestea printr-o replică originală în patru versuri îmbrățișate (simbolizând nevoia androgină a omului până în sfârșitul vieții)